ste JAARGANG No. 8066 WOENSDAG 17 JANUARI 1951 ACHT PAGINA'S

AMIGOE DI CURAÇAO

DAGBLAD VOOR DE NEDERLANDSE ANTILLEN

Abonn.-prijs: Curaçao en Bonaire ƒ 2.—, Aruba, Suriname, Bovenwinden ƒ 2.50. — Buitenland ƒ 3.— per maand (bij vooruitbet.).
Kantoor: Consciëntiesteeg 27—29. Telefoon: Redactie 3858 — Administratie 3550.
Uitgave: N.V. Paulusdrukkerij, Willemstad Curaçao.
Hoofdredacteur: Ad. Versnev

Tastende activiteit ten Zuiden van Soewon

Tokio. — In een communiqué van het achtste leger wordt gezegd, dat aan het Westelijk front een eenheid van de verbonden troepen Dinsdagmiddag optrok tot een halve kilometer ten Zuiden van Soewon, waar het door een aantal Noordelijken met lichte wapens werd aangevallen. Gemeld wordt, dat de tegenstanders zich in Soewon hebben teruggetrokken, terwijl de manschappen van de Verenigde Naties zich terugtrokken tot nabij Osan, ten Zuiden van Soewon.

NIEUW OFFENSIEF VAN VIETMINH

Saigon. — De troepen van de Vietminh, die een nieuwe offensief tegen Hanoi zijn begonnen, zijn Dinsdag tot minder dan 30 km. van deze voornaamste stad van Noord-China opgedrongen. De Franse troepen zouden een machtige verdedigingslinie rond de belangrijke haven Haiphong inrichten. Frans-Noord-Afrikaanse elitetroepen hebben bloedige gevechten op de bajonet geleverd met de tegenstander. De Franse artillerie vuurde honderden granaten op de hardnekkig oprukkende Vietminh-troepen. Duikbommenwerpers waren eveneens in actie.

Dinsdagavond werd verklaard, dat 30 bataljons van de Vietminh, naar schatting ongeveer 40.000 man, in verbitterde gevechten aan een front van 18 km. ten Noord-Westen van Hanoi in bedwang werden gehouden. Twee gemotoriseerde Franse afdelingen hadden belangrijke posities ten Noorden van Vinhjen heroverd. Volgens de laatste berichten is een deel van de strijdmacht der Vietminh, die Dinsdagochtend vroeg tussen de plaatsjes Vinhjen en Viettri opnieuw aanviel, door Noord-Afrikaanse troepen en manschappen van plaatselijke stammen teruggeslagen. Van Franse zijde wordt toegegeven, dat er mogelijk zware verliezen zijn geleden. De verliezen van de tegenstander zijn echter groter.

WAPENSTILSTAND IN NEPAL

New Delhi. — Koirala, de voorzitter van het Nepalese nationale congres, heeft Dinsdag een beroep gedaan op de vrijwilligers van het Congres om alle gevechtshandelingen te staken.

NEHROE WIL ALLES DOEN VOOR DE VREDE..

Londen. — Nehroe heeft op een persconferentie gezegd, dat bij de besprekingen van premiers van het Gemenebest bepaalde zaken in de kwestie-Kasjmir opgehelderd zijn, doch dat men niet tot een uiteindelijke beslissing is gekomen. Wij hebben echter aanzienlijke vorderingen gemaakt. Zij zijn het er allen over eens, dat het volk van Kasjmir moet beslissen.

Op de vraag, of Nehroe Moskou en Peking zou bezoeken, antwoordde hij thans niet deze bedoeling te hebben, doch „indien zulks de zaak van de vrede kan dienen, ben ik bereid naar het uiterste der aarde te reizen".

MAAR NIET ZIJN TROEPEN TERUGTREKKEN

Londen. — Ook de premier van Pakistan, Liaquat Ali Khan, heeft te Londen een persconferentie gehouden. Hij zeide o.m.: Het is van vitaal belang voor de wereldvrede, dat het geschil over Kasjmir wordt opgelost. Er zijn thans slechts twee landen in het Oosten, waar de toestand stabiel is, namelijk Pakistan en India. Zolang dit geschil niet is opgelost, kunnen noch Pakistan noch India bijdragen tot het handhaven van de vrede in Azië. De premiers van het Gemenebest hebben voorgesteld, dat hun troepen tijdens de volksstemming in Kasjmir de orde zouden handhaven. Zij zouden onmiddellijk na afloop van de stemming worden teruggetrokken. De kosten van de uitzending zouden door de uitzendende dominions worden gedragen. Ik vond dit een zeer nuttig voorstel en heb het aangenomen. Doch het spijt mij te moeten zeggen, dat mijn collega Nehroe het verworpen heeft.

De andere premiers hebben een tweede voorstel gedaan, namelijk, dat de volksstemming gehouden wordt onder toezicht van een gecombineerde troepenmacht van India en Pakistan. Ik heb ook dit voorstel aangenomen, doch het werd door Nehroe verworpen. Deze was niet bereid een plan te aanvaarden voor het terugtrekken van de Indiase troepen, die zich thans in Kasjmir bevinden". De premier verklaarde verder, dat slechts een volksstemming mogelijk is, wanneer het land gedemilitariseerd is. Er kon geen vrij plebesciet worden gehouden met grote bezettingslegers.

Ook een derde voorstel had hij aanvaard, doch ook dit was door Nehroe verworpen. Dit hield in, dat aan admiraal Chester Nimitz, wie door de Verenigde Naties is opgedragen te pogen tussen India en Pakistan te bemiddelen, volmacht zou worden gegeven om een strijdmacht te organiseren uit de inwoners van Kasjmir zelf, terwijl alle andere troepen in het land zouden worden ontbonden of teruggetrokken „Onze enige hoop is thans de Veiligheidsraad", zo eindigde Liaquat Ali Khan.

Recht tot het hart

— Is uw heden te lustig, dan uw toekomst niet rustig.

KINDERLEED OP KOREA. — Tafereeltjes als het hier afgebeelde kan men dagelijks op vele plaatsen in Zuid Korea ontwaren: een zielig hoopje mens, neergehurkt bij de bagage van de voor het oorlogsgeweld vluchtende ouders.

ENGELAND LEVERT AAN RUSLAND.

Londen — De „Daily Graphic" stelt vandaag de vraag, waarom Engeland blijft voortgaan met „het zenden van geschenken aan Stalin". „Sinds de koude oorlog warmer is geworden, hebben wij steeds machines naar de Sovjet-Unie geëxporteerd, zelfs in toenemende mate, aldus het blad. Volgens het blad heeft Engeland in de maanden Januari tot en met October 1950 voor 8.260.000 pond sterling aan goederen naar de Sovjet-Unie verscheept, hetgeen 50% meer is dan in dezelfde periode van 1949. Hoewel de Engelse regering had verklaard, dat geen materiaal voor het vervaardigen van wapens meer werd uitgevoerd, behoorden onder meer tot de geëxporteerde goederen electrische generatoren, aldus de „Daily Graphic".

Is staken van vuren een conditio sine qua non voor onderhandelingen ?

New Delhi — De Indiase minister van binnenlandse zaken heeft aan een officiële maaltijd gezegd van oordeel te zijn, dat communistisch China mogelijk het jongste vredesplan om de crisis in het Verre Oosten op te lossen, niet van de hand zal wijzen.

Mening van Londen.

Londen — Het staken van het vuren in Korea zou te Londen niet beschouwd worden als conditio sine qua non voor onderhandelingen, aldus wordt uit welingelichte Britse bron vernomen. Er zouden schikkingen worden getroffen om tegelijktijdig met het staken van het vuren een vertegenwoordigende commissie van de betrokken grote vier te doen bijeenkomen om de onderhandelingen te beginnen.

Mening van Washington.

Washington — Een woordvoerder van het Amerikaanse departement van buitenlandse zaken heeft Dinsdag te Washington verklaard, dat de Chinese communisten de strijd moeten staken voordat de Verenigde Staten zouden deelnemen aan een conferentie over Korea en het Verre Oosten in het algemeen. Als China het plan tot het staken van het vuren in beginsel zou aannemen, doch onaanvaardbare voorwaarden zou stellen, zouden de Verenigde Staten niet gebonden zijn door hun aanvaarding van de resolutie tot het staken van het vuren de vorige week in de Politieke Commissie, zo zeide de woordvoerder.

Functionarissen van het departement wilden geen commentaar geven op de rede van de Indiase minister van binnenlandse zaken, die zeide te geloven, dat de Chinezen het vredesplan niet zouden verwerpen.

Dean Rusk, de Amerikaanse onderminister van buitenlandse zaken voor het Verre Oosten, heeft Dinsdag in de Senaatscommissie voor de buitenlandse betrekkingen verklaard, dat de Verenigde Staten vóór de resolutie tot het staken van het vuren gestemd hebben in de mening, dat China deze zou verwerpen, zo wordt uit gewoonlijk betrouwbare bron vernomen.

Volgens die bron, die in nauw contact staat met de commissie, zijn functionarissen van het Amerikaanse departement van buitenlandse zaken van mening, dat verwerping van de resolutie door China de Amerikaanse actie in de Verenigde Naties om China als agressor te brandmerken zal steunen. Sommige senatoren merkten op, dat de Verenigde Staten in een moeilijke positie zouden geraken, als het voorstel door China aanvaard wordt.

PHILIPPIJNEN VRAGEN WAPENHULP.

Manilla — Een Philippijnse militaire missie is naar de V.S. vertrokken om te pogen een omvangrijke uitbreiding van de wapenhulp voor de Philippijnen te verkrijgen. De minister van buitenlandse zaken, Carlos Romulo, maakt deel uit van de missie. De missie zou willen verzoeken om Amerikaanse medewerking voor het uitrusten en onderhouden van 10 bataljons, die de regering wil gebruiken tegen de Hoekbalahap-guerilla's.

NEHROE NAAR PARIJS.

Parijs — Een woordvoerder van de Verenigde Naties heeft aan Reuter medegedeeld, dat Nehroe Donderdag te Parijs met Lie zal beraadslagen over de internationale toestand.

In Franse kringen meent men, dat de besprekingen in hoofdzaak zullen gaan over de pogingen van India om de vrede in het Verre Oosten te herstellen. Lie heeft Dinsdagavond met Schuman geconfereerd.

CHINESE HANDELSDELEGATIE IN DUITSLAND?

Bonn — Volgens een geallieerde functionaris te Bonn speurt de geallieerde Hoge Commissie naar een handelsdelegatie van communistisch China, die zich in West-Duitsland zou bevinden. West-Duitse persberichten zeggen, dat de delegatie met particuliere firma's onderhandelt over goederen ter waarde van twee milliard.. Mark, waaronder staal, machinerieën en afgewerkte producten. De Hoge Commissie was na het voorbereidende onderzoek „met stomheid geslagen".

Genoemde zegsman verklaarde, dat er een aantal Chinezen in Duitsland woont, vooral in Hamburg en Berlijn. Indien enkelen van hen in opdracht van Peking zouden handelen, zou het moeilijk zijn er achter te komen.

Optimistische verklaringen van Eisenhower over het verloop van zijn besprekingen

Londen. — Generaal Eisenhower heeft op eens persconferentie gezegd verheugd te zijn over de kennelijke bereidheid van de regeringen en volken om de tegenwoordige Europese taak op zich te nemen. Men zou zeker slagen bij het scheppen van militaire eensgezindheid en slechts deze eenheid zou tot succes leiden.

Eisenhower zeide tot nu toe slechts over algemene zaken gesproken te hebben. Met de behandeling van technische problemen was men nog niet begonnen. Hij wenste geen algemene indruk over zijn reis te formuleren, daar deze nog niet ten einde was. Het op te stellen rapport zou niet alleen voor het Congres bestemd zijn, doch ook voor alle departementen in de Verenigde Staten.

De generaal verklaarde met klem, dat het gebied van de Stille Oceaan van belang is in strategisch, economisch en politiek opzicht. Overigens kon men heden ten dage geen scheiding tussen gebieden onderling tot stand brengen, daar alle op hun eigen gebied van belang zijn.

Eisenhower zeide verder: Wat mij betreft: het enige criterium, waarnaar de bijdrage van elk land worde gemeten, zij aldus geformuleerd: wij willen naargelang van onze grootte één manuur meer bijdragen dan ieder ander. Wanneer wij aan die simpele stelling kunnen vasthouden, behoeven wij niet te vrezen.

In Lissabon

Lissabon. — Generaal Eisenhower, de opperbevelhebber van het Atlantische Pact, is Dinsdagavond per vliegtuig uit Londen te Lissabon aangekomen.

In Italië, waar Eisenhower Woensdag met de regering besprekingen zal voeren, is het Dinsdag tot ongeregeldheden en stakingen gekomen, waartegen de politie met kracht optrecht. Honderden communistische demonstranten zijn reeds opgebracht en in alle centra, waar Woensdag ongeregeldheden worden verwacht, zijn sterke politie-eenheden geconcentreerd.

Naar West-Duitsland?

Bonn. — Door de West-Duitse regeringspersdienst is Dinsdagavond medegedeeld, dat de Bondsregering niets weet van een bezoek van Eisenhower aan Bonn. Men acht het echter mogelijk, doch niet waarschijnlijk, dat Eisenhower te Frankfort besprekingen zal voeren met Amerikaanse instanties, waarbij de mogelijkheid van een bespreking met Adenauer niet is uitgesloten.

Zes 10-motorige Amerikaanse superforten in Engeland geariveerd

Fort Worth. — Zes 10-motorige Amerikaanse superbommenwerpers van het type B-36 zijn Dinsdag in Engeland geland na een vlucht van meer dan 8.000 km. van de Amerikaanse luchtbasis, zo wordt te Fort Worth in Texas medegedeeld.

De bommenwerpers, die de grootste ter wereld zijn en speciaal zijn ingericht om een atoombom op verre doelen te werpen, hebben zes propellers en vier straalmotoren. Zij zijn nooit eerder buiten de Atlantische kust van de Verenigde Staten en van de Hawaii-eilanden geweest en zullen na vier dagen weer uit Engeland naar de Verenigde Staten terugkeren.

AFP meldt, dat de actieradius meer dan 15.000 km. en de snelheid meer dan 700 km. bedraagt. Het toestel is bewapend met 26 kanonnen van 20 mm. en kan een bommenlast van 38 ton meevoeren.

HELGOLAND

Hamburg. — Te Londen is aan DPA van officiële zijde bevestigd, dat Engeland de status van Helgoland met het oog op een Duitse mede-verantwoordelijkheid voor de verdediging van West-Europa opnieuw zal omschrijven.

RENE PLEVEN NAAR WASHINGTON

Washington. — De premier van Frankrijk, René Pléven, zal op 29 en 30 Januari te Washington besprekingen voeren met Truman, zo deelt het Amerikaanse departement van buitenlandse zaken mede.

Dit geschiedt op verzoek van Pléven. De premier wenst met de president en andere regeringspersonen te spreken over diverse belangrijke aangelegenheden van wederzijdse belang.

TITO'S MANOEUVRES

Belgrado. — Tito heeft de Westerse militaire attaché's uitgenodigd voor de bijwoning van de van 21 tot 24 Januari ergens in Joegoslavië te houden manoeuvres van zijn bergtroepen, aldus wordt van gezaghebbende zijde vernomen. Het is voor het eerst sedert de oorlog, dat een dergelijke uitnodiging gedaan wordt. Volgens Westerse waarnemers weerspiegelt deze uitnodiging het verlangen naar nauwer militair contact met het Westen.

OOG OM OOG

Londen. — Engeland heeft twee Poolse diplomaten uitgewezen als vergelding voor de uitwijzing van twee leden van de Britse missie in Polen, aldus meldt het Britse ministerie van buitenlandse zaken. Zij zijn in het afgelopen weekeinde uit Londen vertrokken. De Engelse diplomaten werden uitgewezen op grond van beschuldigingen in een onlangs te Warschau gevoerd proces.

het nieuws van vandaag

„Een storm in een glas water", noemden wij de verklaring, die de Jhr mr M. van der Goes Naters, de fractieleider van de Partij van de Arbeid in de Tweede Kamer, naar verluidde namens de partij zou hebben afgelegd in zake de Irian-kwestie.

Wat zijn spreken namens de partij betreft, en dus wat de gevolgen er van aangaat t.a.v. de positie van het Kabinet,was het inderdaad zo iets: hij bleek in het geheel niet namens de partij te spreken. Maar dit maakte voor hem persoonlijk en voor de partij de beroeringen dan ook zo hevig, dat het glas water erg groot en de storm, die er in woedt niet zo onschuldig is.

Op de eerste plaats, deelde mr Kortenhorst, die Voorzitter van de Tweede Kamer, gisteren middag mee, dat genoemde heer, om het „rumoer", zoals hij schreef, dat rondom zijn interview met het A.N.P. ontstaan is, als fractieleider aftrad. Mr J. A. W. Burger zal voorlopig als zijn plaatsvervanger optreden.

Maar ook de partij zelf heeft er zijn „rumoer in casa" om. Een zeker ir H. Vos, lid van het Partij bestuur, bedankte als zodanig, omdat tijdens de onderhandelingen de Tweede kamerfractie van de P. v.d. A. als haar standpunt had geformuleerd: overdracht der souvereiniteit over dit gebied aan Indonesië.

Desondanks hebben de Ministers-leden van de P. v.d. A. en vervolgens ook de partij zelf, zich bij het bekende Regerings standpunt neergelegd. Hij acht deze bereidheid tot compromis zo schadelijk voor de partij, dat hij de verantwoordelijkheid daarvoor als bestuurslid niet langer wil dragen.

Het partij bestuur voegde aan deze publicatie van ir Vos het volgende commentaar toe:

„De brief van de heer Vos heeft uiteraard een onderwerp van ernstige en uitvoerige discussie uitgemaakt in een der zagen dagen gehouden vergade-

P.v.d.A. in Irian-storm

ring van het partijbestuur. Zijn opvatting kan als volgt worden samengevoegd:

Partijgenoot Vos spreekt over een oplossing der fractie, die het partijbestuur niet kiest. Het is anders.

Toen in begin December de onderhandelingen met Indonesië volkomen vastgelopen schenen te zijn, maakte de fractie aan de regering kenbaar in welke richting naar haar mening nog kon worden gezocht. Noch de fractie, noch het partijbestuur heeft het daarbij gegeven denkbeeld verloochend. Integendeel. Het partijbestuur heeft er met voldoening kennis van genomen en het als een constructief voorstel begroet, zoals duidelijk blijkt uit zijn verklaring van 10 Januari 1951.

In meerderheid acht het partijbestuur het inmiddels aan de orde gekomen voorstel der regering een te aanvaarden uitgangspunt voor verdere onderhandelingen met Indonesië. Dit laat de in het voorstel der fractie aangegeven oplossing als mogelijkheid onaangetast.

Het oordeel, dat hierdoor elk helder stellingnemen ontbreekt, is voorbarig. Het spreekt vanzelf, dat dit helder en duidelijk stellingnemen zal geschieden bij het Irian debat in de Tweede Kamer door het daarvoor aangewezen lichaam, de Kamerfractie.

Vannacht om één uur arriveerde Min. van Schaik op Schiphol

Schiphol — Vannacht om ongeveer één uur arriveerde uit Curaçao minister Van Schaik, die op Curaçao en Aruba besprekingen heeft gevoerd over de Eilandenregeling. De andere delegatieleden, de heren Van der Grinten, Van Helsdingen en Hooghoudt blijven nog enige tijd in de West. Ter Legroeting was op het vliegveld aanwezig namens de minister van Uniezaken en Overzeese Rijksdelen de heer A. Jonkers, hoofd van de afdeling West-Indië van dat ministerie.

Op de vraag, of er gedurende de besprekingen principiële wijzigingen in de oorspronkelijk voorgestelde regeling zijn aangebracht, antwoordde minister Van Schaik: „Of er van principiële wijzigingen sprake is, kan ik niet zeggen. Ik geloof van niet. Wat voor de een een principiële verandering is, behoeft het voor de ander nog niet te zijn. Er zijn enkele wijzigingen voorgesteld. Hierover zal ik rapport uitbrengen aan het kabinet."

Minister Van Schaik gaf te kennen, dat de Eilandenregeling nu binnenkort een felt zal zijn. Hij noemde een termijn van enkele maanden. De eigenlijke invoering van de regeling zo voegde de minister er aan toe, is natuurlijk iets van later orde.

REIS VAN MINISTER GOTZEN UITGESTELD.

's-Gravenhage — Minister Götzen heeft zijn vertrek naar Suriname een week uitgesteld, namelijk tot 26 Januari.

De ACJV klaagt over slechte voorlichting van het Bestuur

Uit het pas verschenen verslag van de A.C.J.V. lichten wij onderstaande.

Het journalistieke leven in het gebied der Nederlandse Antillen heeft vooral in de tijd van de politieke bewustwording van dit gebiedsdeel meer vorm gekregen.

Herhaaldelijk is de vereniging naar buiten opgetreden. Ook bij de officiële instanties begint langzamerhand de interesse voor de vereniging te groeien, het contact met het bedrijfsleven is allerhartelijkst, het contact met de Overheid **allerbedroevendst.**

In deze valt ten opzichte van het vorige jaar niet de minste verbetering te constateren. Integendeel, de beslotenheid, waarmede de Overheid de pers tegemoet treedt, de nog steeds van kracht zijnde maatregel, waarbij het de ambtenaren verboden is de pers de nodige voorlichting te verschaffen, is zowel een krenkende achteruitzetting van de ambtenaar als een bewijs van verkeerd begrip van de taak, welke de vrije pers in een democratische gemeenschap heeft te vervullen. Gehoopt wordt, dat na de algehele invoering van de Interimregeling door de dan verantwoordelijke instanties een andere gedragslijn kan worden gevolgd.

Niet onvermeld moge blijven de nieuwe behuizing, welke de pers heeft gekregen in de Statenzaal; met recht kunnen wij nu spreken van een in alle opzichten voor de pers geslaagd onderdak. Geen balcon, geen stijve ledematen meer, veroorzaakt door opgetrokken knieën.

Op 1 Januari 1950 werd het verenigingsjaar begonnen met **acht** leden en twee ereleden, vervolgens groeide dit aantal tot **zestien** leden, waarvan vier tijdelijk wegens omstandigheden kunnen gestatutaire genoemde tegenwone leden.

De Statutenwijziging maakte het mogelijk, dat voortaan ook beroeps- en/of persfotografen als lid tot de A.C.J.V. kunnen toetreden. In een leemte werd aldus voorzien.

Onvermeld mag niet blijven de verschijning van het ochtendblad „De Morgenster" en het drukken van „Today". Met de huidige dagbladen en twee ochtendbladen, alsmede de weekbladen, waarvan het blad „Curaçao" dit jaar wekelijks ging verschijnen, kunnen wij moeilijk zeggen, dat het perswezen niet flink uit de kluiten is geschoten.

Op Aruba

Ook op ons zuster-eiland Aruba doet zich de journalistiek gelden; er verscheen daar de „Aruba Times", de „Arubaanse Courant" verscheen in een nieuw gewaad en komt drie maal per week uit, terwijl voorts plannen bestaan tot de uitgifte van een dagblad. Voorwaar, allemaal berichten, die er op wijzen, dat Aruba op persgebied de vleugels begint uit te slaan.

Verheugend is de oprichting van een Arubaanse Persvereniging onder voorzitterschap van de heer F. Steenmeyer.

OVERLEG GAAT VOORT

Het overleg met de adviseurs en de commissie ad hoc in de Staten vindt doorgang. Hedenmorgen was de voltallige commissie bijeen en werden de besprekingen om half tien hervat.

WANNEER E. R. IN STAATSBLAD?

Naar wij vernemen wordt er naar gestreefd de eilandregeling eind Februari in het staatsblad te doen publiceren. Eerst dán kan met de verkiezing voor de eilandraden een aanvang worden genomen.

GESTRAND.

Twee dagen geleden strandde een schip aan de kust van Klein Curaçao. Het is een Venezolaans schip, de „Meveri" geheten. Er werd assistentie verleend door de loodsboot van de Havendienst en de CSM-sleper de „Parma".

Het schip had motorpech, de bemanning kon zich in veiligheid stellen en wist Klein Curaçao te bereiken, vervolgens is de bemanning naar Curaçao afgereisd.

Het schip kan als verloren worden beschouwd, evenals de lading, welke bestond uit medicamenten en huiden, bestemd voor doorvoer naar Frankrijk.

Vandaag om 12 uur is de procureur generaal in zijn kwaliteit als strandvonder naar Klein Curaçao getrokken om de zaak in ogenschouw te nemen.

BEGIN OPNIEUW ...... MET JE ZELF.

Verbeter de wereld, begin met je zelf. Willen wij tot wereldverbetering komen, dan zal dit alleen kunnen, door de strijd aan te binden tegen het egoïsme, de strijd tegen onszelf. Dan zullen we God weer moeten binnen halen in ons leven.

Hem hebben wij zo vaak vergeten: gedacht dat wij konden leven zonder Hem. Het is een fiasco geworden, een mislukking, het is op niets uitgelopen, alleen ellende, oorlog en dood.

Een wereld zonder God is een onmogelijkheid, omdat er dan geen liefde, geen naastenliefde meer is. God liefhebben is een onmogelijkheid zonder naastenliefde. Wie God echt lief heeft, bemint zijn naaste, handelt er naar en is een gelukkig mens, al gaat hij ook gebukt onder de zorgen van elke dag.

Wereldverbetering, waar iedereen naar verlangt, is alleen mogelijk wanneer er liefde woont in elk van ons en dat is alleen mogelijk als we God binnen halen in ons leven, want God is liefde. Daarom: „Begin in 1951 opnieuw, maar .... begin met je zelf."

Bond Zonder Naam. Curaçao.

FILMAVONDEN.

Het programma van de voorstellingen van culturele en documentaire films vóór Januari 1951 geschiedt volgens onderstaand vrijblijvend schema.

Vrijdag 19 Januari *San Nicolaas* in Club Suriname om 8 uur;
Vrijdag 26 Januari *Santa Cruz* in de R.K. Club om 7.30 uur en
Vrijdag 2 Februari *Noord* in de R.K. Club om 7.00 uur.

De datum voor Oranjestad zal nog nader bekend gemaakt worden. Het programma vermeldt:

London Airport, het ontstaan en de belangrijkheid van de Londense luchthaven; The headless horseman, een aardige tekenfilm; Inke, een Nederlandse film die U vele mooie beelden laat zien; Na een muzikale onderbreking volgt „North sea", het gevaarlijke leven van de vissers op de Noordzee en tot slot beleven Abbott en Costello nieuwe avonturen. Thans als deelnemers aan een autorace.

IN HET KORT.

* De temperaturen waren 30.3° C (88.5° F) en 23.8° C (74.8° F).
* Op de weg was het rustig, 5 lichte aanrijdingen. En denkt U er aan om richtingsaanwijzers op Uw auto te plaatsen? Er rijden nog heel wat wagens rond *zonder.*

SCHEEPSVAART-BERICHTEN.

Boskoop naar Aruba. *Carimare* van P. Cabello naar Maracaibo, *Cacique del Caribe* van La Guaira naar Maracaibo, *Wilhelm Nübel* van P. Cabello naar Maracaibo, *Moor Mc Ray* van P. Cabello, *S. Rosa* van New York naar La Guaira, *Cachelote* van *Pernambuco* naar Christobal, *Poseidon* van Aruba.

CUROM LEDENTAL GROEIT!

In de week van 5 t/m 11 Januari werden 17 nieuwe leden genoteerd. Bedroeg het ledental met Kerstmis 885, thans zijn er 980. Het duizendste lid komt dus eindelijk in zicht!

Hier volgen tot slot nog een paar cijfertjes: Op Curaçao (de woonwijken van de C.P.I.M. uitgezonderd) telt de Curom 670 leden, in de woonwijken van de C.P.I.M. wonen er 292, terwijl wij 18 leden buiten Curaçao hebben. Deze zijn weer als volgt over de eilanden verdeeld: Aruba: 11, Bonaire: 5, en de Bovenwindse eilanden 2. Deze laatste cijfers zijn natuurlijk volstrekt onbevredigend.

JEANNE D'ARC GROEP OP HET TONEEL.

De Jeanne d'Arc groep houdt een ontspanningsavond voor padvindsters en genodigden en wel op *Vrijdag* 26 Januari in de toneelzaal van het Pensionaat Welgelegen. De aanvang is gesteld op 8 uur.

Het programma bestaat uit voordrachten uit het leven van „Jeanne d'Arc" en de operette „Sneeuwwitje" afgewisseld met zang en reidans.

ACJV VERGADERDE.

Gisteren hield de Algem. Curac. Journalisten Ver. in club Trianon een geanimeerde vergadering onder voorzitterschap van de heer C. Casiano.

Na de afhandeling van de agenda kunnen wij memoreren, dat de heer F. van Roon als lid van de Vereniging toetrad, evenals mej. D. Ensing van het weekblad „Curaçao' als buitengewoon lid, daar de heer P. v.d. Hoeven zijn functie als redacteur van dit blad neerlegt i.v.m. zijn benoeming tot statenlid en derhalve als lid van de vereniging terugtrad. De heer Casiano wenste de heer v.d. Hoeven geluk met zijn benoeming tot verkiezing tot statenlid en sprak de hoop uit dat de heer v.d. Hoeven in rustiger sferen aan de belangen van het algemeen welzijn mocht arbeiden.

De heer A. Cloo werd namens de ACJV verzocht zitting te nemen in de propaganda commissie welke deel zou hebben in de voorbereidingen van het 30-jarig bestaan van de CVB. De bestuursverkiezingen konden geen doorgang krijgen, daar het huidige bestuur — dat in zijn geheel herkiesbaar is — meende, dat vele leden, die door werkzaamheden verhinderd waren de vergadering bij te wonen alsnog aanwezig moeten zijn, werd dit belangrijk agendapunt aangehouden. De penningmeester kon zijn financieel jaarverslag met een batig saldo afsluiten.

GEEN STAKING

Er zijn bepaalde moeilijkheden gerezen m.b.t. de komst van een door de Bataafse Petroleum Mij. gecharterde KNSM-schip, de Sirena, welke naast algemene lading ook aan boord had een hoeveelheid grint uit Nederland, bestemd voor de CPIM alhier voor de nieuwbouw. Deze lading is geconsigneerd voor de CPIM, die opdracht heeft ontvangen uit Nederland deze lading te lossen.

En hier zijn de moeilijkheden gerezen. De directie van de CPIM wenst — zuiver uit zakelijke motieven te weten, welke financiële consequenties verbonden zijn aan het lossen door de havenarbeiders van dergelijke ladingen, die in de naaste toekomst meer te verwachten zijn. De CPIM is zeker bereid met de Nationale Havenarbeiders Unie van gedachten te wisselen over deze kwestie, doch stelde zich — en terecht — op het standpunt, dat men deze onderhandelingen niet kon voeren met een havenstaking als bedreiging. Deze stok achter de deur zou een oplossing van dit principiële vraagstuk zeker niet bevorderen.

De Havenarbeiders Unie heeft bij monde van zijn voorzitter, de heer R. Tsumie, geen staking aangekondigd, indien het schip gelost zou worden door personeel van de CPIM.

Nader vernemen wij nog, dat hedenmorgen besprekingen zijn gevoerd, waarbij besloten werd dat over een korte tijd het vraagstuk van de lossing van lading geconsigneerd aan de CPIM, nader zal worden besproken. De staking zou niet worden uitgeroepen, de lossing van het grint vindt plaats door personeel van de CPIM/CSM. De algemene lading werd gelost door — zoals te doen gebruikelijk is — door de havenarbeiders.

Aan de burgerlandsverdediging van de Antillen wordt gewerkt

Recrutering van de Bevolking kan verplicht worden

Er wordt thans ernstig gewerkt aan de voorbereidingen om te komen tot een burgerlijke verdediging van de Ned. Antillen indien — wat God verhoede moge — oorlogsomstandigheden ons gebiedsdeel deze verplichtingen zouden opleggen.

Plannen zijn reeds gedaan en zijn door een aantal personen welke aangezocht werden door het Bestuur van de Ned. Antillen en wier namen wij nog niet kunnen publiceren, in studie genomen.

Er dient bij deze verdediging onderscheid gemaakt te worden tussen de militaire verdediging van de Ned. Antillen, welke een zaak is, die niet tot de competentie behoort van het Landsbestuur en gerekend moet worden tot het arbeidsterrein van de militaire overheid, die het land in militaire paraatheid dient te brengen en de burgerlijke landsverdediging.

De defensie immers is nog een van die punten, welke nog niet tot een definitieve afronding is gekomen in de op handen zijnde staatsrechtelijke reconstructie van de Ned. Antillen in Koninkrijksverband.

Anders staat het echter met de burgerlijke verdediging van ons gebiedsdeel.

Deze burgerverdediging valt uiteen in verschillende takken, als zij zijn:

de technische diensten, de geneeskundige dienst, de evacuatie dienst, orde diensten en andere instellingen, die straks nodig zullen blijken.

In dit verband kan worden gemeld, dat aan een aantal personen vragen zijn gesteld, welke ten doel hebben te weten te komen, hoeveel materiaal nodig zal zijn, over hoeveel mensen men de beschikking dient te hebben en wat óók belangrijk is, welke kosten aan een en ander verbonden zijn.

Wat de recrutering betreft kan worden gezegd, dat dit op de allereerste plaats op een basis van vrijwilligheid geschiedt, doch dat — indien de noodzakelijkheid daartoe zou blijken — ook overgegaan zal moeten worden tot opropeping. Hoe de regelingen, die getroffen zullen worden, zullen zijn, was ons niet bekend.

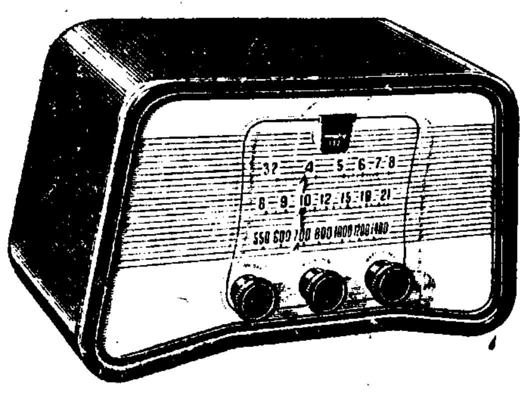
Van officiële zijde konden wij geen verdere details over deze burgerlijke landsverdediging te weten komen, wel kunnen wij mededelen, dat de voorzitter van het C.A.B. mr N. Debrot, binnenkort een persconferentie zal beleggen teneinde opening van zaken te geven.

In dit verband kan de vraag worden gesteld of een bepaald gedeelte van de Koninklijke Landmacht, die binnenkort het gebiedsdeel zal gaan verlaten, niet ingeschakeld zou kunnen worden voor de civiele verdediging van dit gebiedsdeel.

In deze richting werd wel gedacht, doch een en ander stuit op onnoemelijk veel bezwaren. Zodra immers de officieren van de Koninklijke Landmacht over zouden gaan tot de organen, welke straks belast zullen worden met de uitvoering van de civiele landsverdediging, staan zij buiten K. L. verband. Dit brengt voor het budget van de Ned. Antillen zware en kostbare financiële verplichtingen met zich mede, beslissingen, die van ingrijpende aard zullen zijn en welke niet genomen kunnen worden buiten medewerking van de Staten der Ned. Antillen.

Binnenkort kunnen nadere berichten dienaangaande tegemoet gezien worden.

Soortgelijke stappen zijn geen unicum, ook in andere landen vinden dergelijke besprekingen plaats. Ook de Ned. Antillen kunnen in dit opzicht niet achter blijven. Wanneer meer dan ooit het spreekwoord geldt: „Gouverner, c'est prévoir", dan zeker in het tijdsgewricht, waarin we nu leven.

Gisteren overleed te New York tot ons groot leedwezen onze medewerker, de Heer

J. H. P. SCHRILS

van onze Verzekering-Afdeling.

Zijn nagedachtenis zal bij ons steeds in ere blijven. Dat hij ruste in vrede.

Directie en Personeel
Maduro & Curiel's Bank N.V.

17 Januari 1951.

Rusland en de H.-bom

Wat na een volledige vernietigingsoorlog ?

In ons voorgaande nummer gaf Dr. L. H. A. Bremmers, gelijk wij dit uit „de Tijd" overnamen, een beschrijving, zowel van de desastreus verwoestende kracht van de waterstofbom als van de grenzen, die toch ook weer aan die kracht gesteld zijn.

Thans vervolgt hij met een hypothese die naar aanleiding van de beschikbare gegevens over het toekomstig gebruik van dit moordend wapen door de Verenigde Staten en Rusland gemaakt kan worden.

Amerika aanzienlijk kwetsbaarder dan Rusland

Bij het onderzoek naar het antwoord op deze vragen kunnen wij ons, zonder aan de exactheid te kort te doen, beperken tot de huidige controverse tussen de V.S. en Rusland. Door beide mogendheden wordt naarstig gewerkt aan de ontwikkeling en de vervolmaking der atoomwapenen en beiden bezitten een staf van geleerden, die daartoe in staat zijn.

De gemiddelde beoordelaar van Rusland verkeert gewoonlijk in de volkomen verkeerde mening, dat dit land wetenschappelijk en technisch zover ten achter staat bij de Westeuropese en Noordamerikaanse landen, dat wij niets te duchten zouden hebben. Het tegendeel evenwel is waar. Hoewel het niet erg waarschijnlijk is, dat de uitvindingen, die de Russen momenteel voor zich opeisen, enige grond van waarheid bevatten, is het daarentegen zeer waarschijnlijk, dat zij door hen gedane of gecopieerde moderne vinding en verbeteringen angstvallig geheim zullen houden.

In elk geval is het toch zo, dat de geheimen, waarvan zij, dank zij het werk van Klaus Fuchs, kennis konden nemen, tot hun consequenties konden worden verwerkt. Vele landen zouden niet geweten hebben wat zij met die geheimen hadden moeten doen, indien zij er inzage van hadden gekregen.

Wij mogen wel verwachten, dat Rusland, nu Truman beslist heeft dat de waterstofbom zal worden gemaakt, niet zal rusten tot deze bom ook in zijn bezit is, indien het al niet reeds met het onderzoek bezig was, en er zich wel voor wachten zal dit openbaar te maken. De beslissing van Truman heeft de Russen evenwel een machtig propagandawapen aan de hand gedaan, waarvan ongetwijfeld een zo handig mogelijk gebruik zal worden gemaakt.

Democratieën wachten af.

Indien nu alleen de V.S. de H-bom bezitten, zullen de democratische beginselen nooit toestaan met behulp van dit massamoordend wapen een preventieve oorlog tegen Rusland te beginnen, zodat de vredestoestand, of hoe men de huidige toestand ook noemen moge, zal blijven voortduren, zolang tot het Rusland eventueel belieft daden te stellen, die een oorlog ten gevolge hebben kunnen hebben, welke daden uiteraard wel niet gesteld zullen worden vooraleer Rusland de zekerheid heeft ook op dit gebied dezelfde of betere wapenen te hebben dan de tegenstander. Wij wachten dus rustig democratisch af tot Rusland dit vreselijke wapen ook in zijn bezit heeft.

Dat de democratische mogendheden deze houding metterdaad aannemen, blijkt ten overvloede daaruit, dat de V.S. destijds ook geen gebruik gemaakt hebben van de atoombom, ofschoon zij de zekerheid hadden, dat Rusland deze niet bezat. Een volgende oorlog zal dan ook vermoedelijk niet uitbreken voordat beide tegenstanders dit wapen bezitten en ook dan nog zullen het niet de V.S. zijn, die daarvan het eerst gebruik zullen maken, daar dit ook de totale verwoesting van hun bevolkingscentra ten gevolge zou hebben en in dat opzicht zijn de V.S. aanzienlijk kwetsbaarder dan Rusland.

Als Rusland het initiatief neemt.

Maakt Rusland het eerst van dit wapen gebruik, dan zullen ook Ruslands centra verwoest worden. Afgezien van de afloop van een dergelijke oorlog, in elk geval zullen de grote steden verdwijnen en volkomen in stof en as veranderen, hetgeen een volslagen desorganisatie van het ingewikkelde technische samenstel van de samenleving, voor zover daarvan dan nog sprake kan zijn, ten gevolge zou hebben en wel in zulk een mate, dat de mensheid in technisch opzicht eeuwen zou worden teruggezet en een onoverwinnelijke aversie tegen „technische vooruitgang" zou hebben gekregen.

Indien een dergelijke aversie gepaard zou gaan met een verdieping van geestelijke en culturele waarden zou het mensdom, na gedompeld te zijn geweest in de grootste smarten en gegaan te zijn door de duisterste sloppen van ellende, daardoor gelouterd, een tijdperk tegemoet kunnen gaan van innerlijke rust en vrede, bevrijd van „technische triomfen" en bezonnen op de intrinsieke en onvergankelijke waarden van het menselijk bestaan op aarde in dienst van zijn Schepper en in liefde en plicht tegenover zijn evenmensen.

Slechts morele herbewapening kan helpen.

Ondanks het boven geschetste perspectief, dat zich mogelijkerwijze zou kunnen ontwikkelen na een dergelijke vernietigingsoorlog, waaruit de overwinnaar en de overwonnene, zo er al sprake kan zijn, beiden volledig gedesorganiseerd en gedompeld in de meest intense ellende, te voorschijn komen, zal het de huidige generatie meer interesseren of er een modus gevonden kan worden om dit afschuwelijke wapen uit een eventuele oorlog te bannen.

Of dit mogelijk zal blijken zal de toekomst moeten uitwijzen. In het huidige diplomatieke spel staan evenwel tegenstanders tegenover elkaar, die in materialistische levensbeschouwing weinig voor elkaar onderdoen en waarvan de ene de godloosheid en de daaruit voortvloeiende materialistische levenshouding niet bestrijdt en de ander dit zelfs als beginsel van zijn levenswijze heeft aanvaard.

Beiden beschikken dan toch wel niet over de juiste morele dispositie om de door de mens aan de natuur ontrukte krachten in die verhoudign tot God en de mens en zijn samenleving te plaatsen als nodig om dit probleem in het ware licht te bezien en te beoordelen. Bezinning voor de mens te verkrijgen door ons gebed naar de Schepper is de enig mogelijke redding.

De Broedertjes

Op nummer 9 van de Passage Léchevin in het 11e Arrondissement is het hoofdkwartier van Les Petits Frères des Pauvres. Het is vlak bij de Eglise Saint-Ambroise, in een van de armste parochies van de metropool.

Les Petits Frères (de broedertjes) zijn gewone mensen, zoals u en wij: leken van alle standen en klassen: arbeiders en patroons, kunstenaars, ambtenaren, politie-agenten, artsen, kooplieden en advocaten. Zij zijn Christenen en pogen hun evennaaste te beminnen met geheel hun ziel. Niets meer en niets minder. Met geheel zijn ziel liefhebben is niet platonisch en niet sentimenteel, zegt Serge L. Medicus. De Petits Frères des Pauvres proberen God te beminnen door hun medemens te beminnen. Het is zeer eenvoudig, zegt Serge L.

De Petits Frères zijn mannen, die hun mouwen opstropen om te beminnen, om te helpen, om niets meer en niets minder te doen dan God lief te hebben in hun evennaaste, aldus de Parijse correspondent van 'De Gelderlander'.

De Petits Frères des Pauvres uit de Passage Léchevin hebben de armsten onder de armsten gekozen om aan hen hun naastenliefde te beoefenen. De armen, die géén misbaar maken, de armen, die tegen elke hoop in strijden om correct, eerlijk en waardig te blijven. De uitzonderlijke armen, die niet de gebreken der andere armen hebben; de armen, die anders zijn: heldhaftig. Zij die elke dag sneuvelden aan het front der ellende, temidden van de algemene onverschilligheid: de ouden van dagen.

Er zijn enkele honderduizenden van hen in Frankrijk en zij moeten leven van vrijwel niets. Door allen verlaten, trekken de oude lieden zich terug in hun mansardes of hun kleine appartementen van een betere tijd, en zij wachten in stilte op de dood.

De Petits Frères hebben zich het lot van deze armen aangetrokken.

De Staat, de maatschappij hebben het hunne gedaan: zij hebben de ouden van dagen een pensioen toegekend van 3500 frs per maand. Dat is iets meer dan 35 gulden. De maatschappij heeft zo haar geweten gesust, zoals de heren, die in de Zondagse mis een dubbeltje op de schaal leggen, hun geweten sussen. De Petits Frères des Pauvres behoren niet tot deze heren; zij zijn niet slechts liefdadig met de vingertoppen: zij zijn het tot in de grond van hun hart.

„Ziet u," zegt Serge L., „de naastenliefde verslindt u; zij vreet u niet aan. Zij verslindt u heel en al, en zo blijft ge uzelf. Méér nog: ge groeit in haar macht, en zij geeft u tact en délicatesse, als gij haar alles geeft. En dat alles, wat wij te geven hebben, is immers niet veel bizonders?"

De Petits Frères helpen de behoeftige ouden van dagen op hun manier. Dat betekent, zij helpen hen geheel en al. Zij zorgen ervoor, dat de oude mensen voldoende kunnen eten, dat zij medische en geestelijke verzorging krijgen, dat zij warmte en licht krijgen, dat zij zich behoorlijk kleden en dekken kunnen. Maar vooral: de Petits Frères helpen hun armen een normaal leven te leiden!

Behalve het dagelijks brood en vlees, dragen de Petits Frères bonbons en tabak aan, een kaartje voor een bioscoopvoorstelling of een kleine radio.

„Wij proberen altijd iets verder te gaan, dan het noodzakelijke", zegt Auguste F., die politie-agent is „Wij doen het in onze vrije tijd, of wij maken er tijd voor vrij. Als voor een hobby...." Op grote feestdagen, verjaardagen en naamfeesten proberen wij altijd „iets geks" te doen, iets wat er eigenlijk niet af kan, maar wat het juist zo aantrekkelijk maakt. Voor ons en voor hen. Op zulke dagen komen we met armenvol bloemen binnen, en met een fles champagne en een koek met „Bonne fête" er op. En met Kerstmis houden we in een kamer, waar wij de armen van de buurt verzamelen, een nachtmis. Zij die niet kunnen uit gaan, proberen we soms te verblijden door met de pastoor van Saint- Ambroise of met een van de arbeiderspriesters van de Mission de Paris een „thuisbezorgde H. Mis" te organiseren: de Mis wordt dan in hun kamertje opgedragen...."

Abbé Audouin, de pastoor van Saint-Ambroise, is van oordeel, dat het verhaal over het werk van de Petits Frères des Pauvres met gulden letters opgetekend dient te worden: „De een werkt een hele Zaterdagmiddag en ook een hele Zondag soms om een appartementje weer in orde te maken voor een arme oude drommel. Ja, ook een hele Zondag soms. Christus genas een blinde op de Sabbath; zouden zij, die in de week de tijd niet hebben, niet op de Zondag de naastenliefde mogen beoefenen met hamer en nijptang en witkwast? — Ja, en de ander heeft een buitenhuis ergens in een mooie streek aan de Seine, en hij haalt er de zwakke en zieke oude mensjes heen, en laat hen een hele zomer genieten van zijn tuin, en van de zon en van zijn fruit. En een derde gaat met stetoscoop van zolderkamertje tot zolderkamertje. Er zijn vijf artsen onder hen, en zij kunnen hun werk nauwelijks af. Eén van hen heeft zijn praktijk practisch geheel opgegeven, om zich aan zijn armen te wijden, die even arm zijn als hij nu. De vijf artsen van de Petits Frères zijn bewonderenswaardig: als zij niet een bovennatuurlijke kracht vonden in hun werk, zouden zij vaak geïrriteerd zijn. De oude mensjes laten hen vaak, veelal àl te vaak, komen om niets. Om een kuchje of een hoofdpijn. Maar zij komen, en zij zijn vriendelijk. Zij brengen een fles goede wijn mee en luisteren geduldig naar de verhalen van „en toen mijn goede man-zaliger nog leefde...."

Maar de oude lieden zijn dankbaar, zeer dankbaar, ofschoon er natuurlijk ook normale lastigheids-verschijnselen van de oude dag bij hen voorkomen. Een typisch voorbeeld is dat van de oude Monsieur Z. uit de Rue Saint Maur. Hij is nu 78 jaar en zij hebben hem pas „ontdekt". Dat was enkele maanden geleden. Hij zat onder het ongedierte, zijn kamertje krioelde van wandluizen. Hij leed honger en was er apathisch onder geworden. Drie Petits Frères hebben hun handen uit hun mouwen gestoken bij hem. Het is weliswaar geen paradijs geworden, maar de oude Monsieur Z. kan er nog altijd niet bij. Om te spuwen gaat hij nu naar buiten!

En een ander hebben „ze" gevonden op een straathoek, waar hij van honger in elkaar gezakt was. Zij hebben hem geadopteerd en hij krijgt nu zes warme maaltijden per week thuis bezorgd, waarbij met zijn diëet rekening gehouden wordt. De man is als opgeleefd".

Les Petits Frères des Pauvres hebben nu 350 ouden van dagen geadopteerd. 350 oude lieden ontvangen nu hun bezoek, hun pakjes en hun bijstand. De Petits Frères gaan bij hen, die alleen wonen, en ziekelijk of zwak zijn, het huishouden doen: zij hanteren veger en blik, bezem en dweil, kloppen het matje en begieten de nieuwe geraniums. Hun 350 ouden zijn over heel Parijs verspreid, zelfs tot in de banlieue (de voorsteden), maar toch vooral in het 11de en 20ste Arrondissement.

De Petits Frères hebben een kapitaal van tien millioen. Dat is 30.000 francs per geadopteerde hulpbehoevende. Dat is (met name in Parijs) schrikbarend weinig. De Petits Frères zwoegen om geld bij elkaar te krijgen: enkelen hebben zichzelf bijna geruïneerd, één van hen heeft zijn trouwplannen laten varen. Zij organiseren fancy-fairs, cocktails, loterijen, zij bedelen als bedelaars langs de straat. Het kan u gebeuren, dat ge op een Parijse straathoek een bedelaar vijf francs geeft, en dat die bedelaar een advocaat of een kunstschilder is, die, als hij vijf francs gebedeld heeft, er zes of zeven naar een van zijn arme oude beschermingen brengt

Er zijn stoutmoedige plannen uitgewerkt in de Passage Léchevin. En met de verwezenlijking van die stoutmoedige plannen is al een begin gemaakt. Verschillende Petits Frères hebben hun beroep vaarwel gezegd. Zij leven van hun gemeenschappelijke kas en doen niets anders meer dan hun armen helpen. Van 's morgens tot 's avonds of van 's avonds tot 's morgens. „Wij kunnen niets anders meer doen. Maar het is niet veel zaaks" zegt Serge L. Hij zegt het zo onvertaalbaar: „C'est si peu de chose...." En dan: „Maar, weet u, als u er iets over zoudt schrijven, wil het dan niet op de tweede en ook niet op de derde pagina afdrukken. De vijfde is goed genoeg, parce que c'est vraiment très peu de chose ce que nous faisons ici, want het is werkelijk maar heel minnetjes, wat wij hier doen".

Maar de pastoor van Saint-Ambroise, die er als geestelijke niets mee uit te staan heeft („want zij zijn leken, en menigeen onder hen kan zeker niet clericaal genoemd worden"), zegt: „Opdat de wereld niet ontploffe van haat, moet men ze uit elkaar laten springen van liefde. De Petits Frères des Pauvres zijn de stoottroepen voor de ware vrede. Verdient een land, dat zulke lieden voortbrengt, onbaatzuchtig en eerlijk en alleen bedacht er op om God te beminnen in zijn schepselen, nog de naam „heidens?" Les Petits Frères des Pauvres uit de Passage Léchevin in het arme 11de arrondissement zijn de dinamiteros (1) der liefde!"

(1) Dinamiteros: zij die de springladingen van dynamiet leggen en door Abbé Audouin bedoeld als degenen „die de wereld uit elkaar laten springen van liefde".

5000 JAAR GELEDEN MAAKTE HIJ HET GOED. — Bij El Qata in Egypte, ongeveer 55 k.M. ten Noordwesten van Cairo is bij opgravingen een oud kerkhof blootgelegd waarop een grote verscheidenheid van Egyptische graven gevonden werd, die tot 3000 v. chr. dateren. Dit is een van de opengelegde graven. Het skelet ligt in een hurkpositie naar het Westen gewend. Rondom bevinden zich kruiken met graan en albasten vaten.

LACHENDE OORWARMERS — Er is niets zo prettig als warme oren, wanneer het vriest, dat het kraakt. Vandaar, dat deze oorwarmers de sneeuwballen uitlachen, die een aanslag willen plegen op hun beschermelingen.

— De Franse Nationale Vergadering heeft met 413 tegen 176 stemmen een communistische motie verworpen, waarin de regering verzocht werd „bij de Amerikaanse regering te protesteren tegen de aanval van een Amerikaans gevechtsvliegtuig op het Sovjet-toestel met Thorez".

— De raad van de Franse Evangelische kerk heeft dr. Marc Boegner voor de vierde maal sinds 1929 tot voorzitter gekozen.

EENS ZAL HIJ ZWEDEN REGEREN — maar nu heeft Kroonprins Carl Gustav, die vier jaar oud is, nog slechts belangstelling voor kinderlijker dingen. Hier ziet men hem wandelen aan de hand van Koningin Louise, de vrouw van de thans heersende Koning Gustaaf VI (links) en zijn moeder, Prinses Sibylla, die beiden de traditionele Zweedse morgenkleding dragen

MET PRINSES CHRISTINA — Zijn 7-jarig zusje verlaat de kleine kroonprins het Koninklijk paleis te Stockholm na een bezoek aan hun grootvader Koning Gustaaf VI. De pas overleden monarch Gustaaf V was hun overgrootvader.

EN DIT IS DE KONINKLIJKE HOND — waarmede zij op stap zijn in het Djurgarden park te Stockholm. Omdat zijn vader bij het K.L.M.-ongeluk in 1947 om het leven kwam, werd Carl Gustaf Kroonprins bij de dood van Gustaaf V.

Van de boekenplank

Een zindelijke wereld

„Van Schendel heeft sedert '40 verblijf gehouden in Italië en oorlog noch bezetting van Nederland meegemaakt. In deze tijd echter heeft hij zich meer dan ooit met het vaderland verbonden gevoeld. Dit blijkt wellicht uit zijn roman „Een Zindelijke Wereld". In dit boek stelde hij zich de oorlog als geëindigd voor. Het feit dat hij de werkelijke toestanden niet uit persoonlijke ervaring kende en dat hij zijn roman schreef op een moment, waarop de ergste tijden voor Nederland nog niet waren aangebroken, maakt dat de in dit boek beschreven toestanden afwijken van de werkelijkheid die de schrijver bij zijn terugkeer in Nederland leerde kennen. Dit bracht hem er toe, temeer waar allerwegen oorlogsboeken het licht zagen, zijn roman terug te nemen. Thans, na jaren, kan dit bezwaar niet meer gelden en is hiermede het gehele werk van van Schendel, voorzover dit zich in voltooide staat bevindt, gepubliceerd „Dit schrijft de uitgever, J. M. Meulenhoff (Amsterdam) in een „Woord Vooraf" in de „Romulus-editie" van „Een Zindelijke Wereld".

In deze Romulus-editie — zo genoemd naar de letter van J. van Krimpen, waaruit de reeks zal worden gezet — zullen alle herdrukken van van Schendel worden gepubliceerd, een mededeling, die de van Schendel-liefhebbers zeker niet zullen vergeten! In deze posthuum gepubliceerde roman wordt ten huize van Dominee Jan Hendrik Molendam, die tijdens de oorlog in Engeland vertoefde, een familiebijeenkomst gehouden. Voor het eerst zijn allen weer verenigd rondom de grote gezellig-ouderwetse tafel. In het gesprek blijkt, dat de kinderen het niet als vroeger steeds eens zijn met de wijze woorden van vader Jan-Hendrik. Dit blijkt, wanneer hij zegt

„te vergeven aan diegenen onder ons, aan wie iets te wijten viel. Het kwaad stak in allen, maar een ieder deed ook wat hij kon het te overwinnen, de een veel, de ander weinig". Allen zwegen in eerbied, maar sommigen der vrienden zagen den oudsten zoon aan, een antwoord dat hun mening vertolkte van hem verwachtend. En Steven Willem sprak:

„Wat ons overkomen is, Jan Hendrik, is U gepaard gebleven. Wat hier voor onze ogen gebeurd is was voor u daar in den vreemde niet meer dan een gerucht van benauwenis, dat voorbijging. Maar wij, die dagelijks de slagen te verduren hadden, hebben veel van ons geloof in den medemens verloren".

De vader stelt dan voor dat een ieder spreken zal op eigen wijze over de dingen die op hem of haar de grootste indrukken hebben achtergelaten en zegt, dat de stem van Dieuwertje het eerst zal klinken.

„Erge dingen zijn er gebeurd, die diep in ons binnenste zijn gezonken, zo diep, dat wij er niet meer over durven denken, laat staan nog over spreken en ik vrees dat dat juist de dingen zijn die vader Jan Hendrik wil dat we er van vertellen, zoals hij zei: het verleden te onderzoeken, om het heden te begrijpen".

Zo zegt Dieuwertje, „met haar ogen groot van onschuld, bij allen bemind en lachend aangezien", in antwoord op haar vaders wens.

Op telkens herhaalde lijdenkomsten wisselen de familieleden hun ervaringen dan uit. Deze enkele citaten uit het eerste hoofdstuk van het boek zijn m.i. voldoende om in kort bestek het boek van van Schendel te kenschetsen. Voor hen, die met een oorlogsboek willen gruwelen en griezelen zal dit boek een teleurstelling zijn. Het boek is eerder een boodschap aan de wereld, dan een verslag van oorlogsonrecht. Wie de oorlog niet van dichtbij heeft meegemaakt en wie de storm wel heeft gekend, maar bereid is het verleden te onderzoeken om het heden te kennen is dit boek meer dan lectuur alleen. Want van Schendel geeft gelegenheid genoeg tot overpeinzen. Dit is zeker geen populair boek, maar een aanwinst voor onze literatuur. Bij de „Hollandsche Boekhandel", is dit boek dat uitgegeven werd door J. M. Meulenhoff's Uitgeversmy. verkrijgbaar.

V.

MEISJESSTUDENTE.

Van de uitgeversmij. *A. Roelofs van Goor* te Meppel verscheen van de hand van Joh. E. Kuiper, de meisjesroman „Meisjesstudente". Het relaas wordt hier ten voeten uit getekend van een meisje van een hoofdonderwijzer, Liesje van Eckeren, die na het gymnasium letteren gaat studeren om uiteindelijk journaliste te worden. En we leven dan mee met de moeilijkheden van het „noviet-zijn", we leren de sfeer van het studenten leven in de verenigingen kennen en ...... de beste zijden er van. We zien hoe ze tè veel feest viert, n.b. nog mee doet aan een interacademiale, terwijl zij de volgende dag een tentamen moet afleggen. En natuurlijk zakt ze als de bekende baksteen en mag ze het nog een dunnetjes over doen.

In „Meisjesstudente" schuilen echter — dat is ons hoofdbezwaar — talrijke gevaren. Het mag nu wel zijn, dat dit boek naast de wel wat te uitbundige pret, die het verenigingsleven biedt, ook ingaat op de vragen, die het studentenleven, dus de toekomst, opwerpt, doch de pagina's zijn te tellen, waaruit we kunnen speuren de harde werkelijkheidszin van het student zijn. En dat is, hard werken om de examens te halen en daardoor het leven te kunnen instappen. O nee, wij zijn geen zuurpruimen en kunnen de zon best in het water zien schijnen, zonder dat wij er door verblind worden, maar in „Meisjesstudente" is Liesje meer de dominerende figuur van het studentleven dan van de studiezin.

Het zou beslist verkeerd zijn te menen, dat men tentamina zou kunnen halen, indien men het leven, het bruisende leven, van Liesje en haar aanhang zou willen leven.

Dit wat de inhoud betreft, die vlot, geestig, onderhoudend en origineel geschreven is. Het is een op en top meisjesroman geworden, het happy-end ontbreekt niet. Liesje haalt haar tentamen, zij weet dan, dat zij haar idealen bereiken kan door liefde toewijding voor het vak en .... studiezin. Dat zij tenslotte besluit om tòch maar geen journaliste te worden maar lerares, terwijl haar vader haar graag de studie in de rechten op zag gaan, kan in zich de moraal verbergen, dat het beter is de naar studie hunkerende kinderen hun eigen weg te laten kiezen. Voor de ouders betekent dit een verantwoordelijkheid minder. Wij kunnen deze uitgave, die voorzien is van smaakvolle illustraties van Rein van Looy, warm aanbevelen.

SCHIPPER WESSELS.

Wie in de voortreffelijke serie van „Woeltje" de eerste delen „Scheepsmaat Woeltje" en „Stuurman Aart" heeft gelezen, weet, welk een rijke inhoud van gezonde ontspanningslectuur hem te wachten staat in de laatste aflevering in deze serie, n.l. „Schipper Wessels", een goede jeugduitgave van *A. Roelofs van Goor* te Meppel.

Goede wijn behoeft geen krans, aan de voorgaande delen hebben we enthousiaste beschouwingen kunnen wijden, ook voor dit werk kunnen we zeker woorden van ware aanbeveling schrijven.

Schipper Wessels is een zeeman uit een stuk, de goede eigenschappen van deze figuur in jeugdiger jaren, werd bewaarheid, een man, recht op zijn doel af, een taaie kerel, die van aanpakken en volhouden weet. En ook hier de bekroning van zijn doorzettingsvermogen, het spreekwoord gedachtig: „De aanhouder wint".

De verhalen, al dan niet natuurgetrouw weergegeven, over Piet Hein en de bekende zilvervloot, spelen in dit verhaal een voorname rol, evenals Schipper Aart Wessels, die de verovering van deze zilvervloot ook voor een groot gedeelte op zijn conto kan schrijven.

Voor de jeugd een aantrekkelijk en spannend avonturenboek, dat typografisch uitstekend verzorgd is met de talrijke tekeningen en kunstdruk platen.

DE UITVERKORENE

Bij de uitgeverij H. Nelissen te Bilthoven verscheen de vierde druk van 'De Uitverkorene' door Maxence van der Meersch, een pracht boek, dat een ruime verspreiding ten zeerste verdient.

Mijnheer Bramberger is de hoofdpersoon van dit boek. Hij is de man, die op allerlei wijzen zwaar geteisterd wordt in het leven. Hem blijft niets bespaard Hij is een moderne Job, maar zonder geloof, zonder uiteindelijk levensdoel. Het leed holt hem, de ongelovige, uit en doet hem ten slotte ontvankelijk zijn voor de genade. Zeer indringend is de levensgang van deze zwaarbeproefde beschreven. De nood van deze tijd, het hopeloze levensdoel van de moderne mens zonder God, wordt voor ons opengelegd en wij proeven de bitterheid van het lijden zonder doel. Maxence van der Meersch schonk ons een schoon boek, dat zonder gekwezel en vroomdoenerij ons dwingt met open ogen te zien naar het uiteindelijk levensdoel als de enige oplossing van het leven.

BEAUTY FIRST

Capetown — Brazzaville meldt, dat Afrikanen van Oost-Belgisch Congo de nog gemonteerde telefoondraden hebben afgesneden, om koperen neusringen te maken.

TECUMSEH, DE BERGLEEUW

In de serie 'Verhalen uit het leven van Tecumseh' verscheen 'Tecumseh de bergleeuw' in vierde druk met illustraties en handtekening van Tjeerd Bottema. De schrijver van deze serie, Fritz Steuben' leert ons de Indianen kennen zoals zij waren met hun goede en kwade eigenschappen. Hij schildert op bewonderbare wijze de heroische strijd tegen de blanken en hij verheelt beider fouten niet. Deze serie is geschreven voor oudere jongens en zijn wetenschappelijk verantwoord. Geeft boeken uit deze serie ten geschenke aan uw jongens, die van Indianenboeken houden. Zij zullen er trots op zijn. Bij G. B. van Goor Zonen's Uitgeversmij N.V. — Den Haag worden ze uitgegeven.

HET LEVEN IS GEEN LOLLETJE — als er zoveel is, dat boven je pet gaat. Maar van de andere kant heeft Bazoneh... Tascarora geen klagen. Daar is vooreerst die naam al, waar menig mens jaloers op kan zijn en dan de eerste prijs die hij won op de tentoonstelling van de Britse Boksers honden club Het legt geen windeieren een beetje meewarig te kijken.

BIJDETANDJE — Sommige kinderen zijn bijdehand, maar Arthilla Sawyer, een baby van 6 pond, die in het Lourdes-hospitaal te Binghamton, New York geboren werd, is bijdetand, gelijk deze foto toont, die gemaakt werd slechts enige uren, nadat zij geboren was. Wat moet er van dit kind worden, als ze er nog haar op krijgt!

HET LAATSTE SNUFJE. — Op het gebied van armband en ringen werd U gebracht door de Parijse ontwerper Marc Koven. De ring bedekt de vinger van de hand tot aan het eerste lid en de kleine robijn in stervorm kan des gewenst verwijderd worden. De armband bestaat uit een groep klaverblaadjes van 4 in één groot klaverblad gevat en afgezet met kleine gekweekte parels.

De Kaper van Nantes

door

JOH. VAN HULSEN.

„Ha-ha-ha! — Au!!" schreeuwde hij eensklaps en tarpte nijdig naar de gevangen otter. Want die had zijn kop toch vrij weten te maken en een blote teen gevonden om er in te bijten. Het was de teen van zijn beul. De jongens brulden om Jacques' benauwde kreet. Maar nu kende de stuurman geen genade meer. Met een klap van het hoosvat sloeg hij de visrover en tenenknauwer dood. André smeet hem overboord en vroeg: „Waarom nam je dat ondier mee?"

„Om te zien, hoe hij zich in een ijzeren kooi zou houden."

„Pas maar op, dat jij niet achter de tralies komt. Zie je, wie daar staan?"

Of hij het zag. Met een half oog. Want ze waren inderdaad al binnen het paalwerk van de haven gekomen. De zeilen van de vlieboot vielen. Listig wendde Jacques het roer zo, dat hij de sloep dichtbij het grote schip hield om zo lang mogelijk onzichtbaar te blijven. Dat was evenwel overbodig, want vier marine-ogen en de kleine José hadden de kapers al lang ontdekt.

„Daar komt Jacques aan!" kraaide het gedienstige kind, „Bent u nu niet blij, matroos?"

Blij, dat moest er nog bijkomen! Een paar uur te laat aan boord. Dat zat wat voor hen op. Toegegeven, dat hun een pak van het hart viel, toen ze zagen, dat hun sloep niet vergaan was. Jammer, dat er nog inzittenden waren, ze hadden de dood in de Loire dubbel en dwars verdiend. Maar nu zouden ze hun gage van de marine krijgen, met samengestelde interest, met toeslag en smartegeld! Reken maar! Met of zonder permissie van papa Cassard, die voor Jacques nog een apart potje te vuur had. Ze waren geladen op die brutale vlerk. Jeanne had gezegd: „Geef hem maar op zijn falie! Van mij krijgt hij het nagerecht wel!" Maar in haar hart was ze opgelucht, toen José het haar kwam vertellen: „Jacques is terug!" Moeder Cassard vónd al die herrie en dreigementen dwaas. Wat was er nu gebeurd! Niets bijzonders. Die jongens waren gaan varen en bracht de schuit behoorlijk terug.

„Los die lijn! Roeien. De tweede dam, de vierde paal! Vlug!"

Jacques beschouwde het als een erezaak, de sloep netjes vast te leggen op dezelfde plaats, waar hij hem gekaapt had. Gekaapt? Welneen, gechartered voor een paar uur. Wat zou het! Dat die twee zatte kerels hem nu verhinderden, rustig en ordelijk te ontschepen, zijn equipage vlug aan land te zetten en de lading behoorlijk te berge te brengen, daar won de marine niets mee. Was er één schrammetje aan hun sloep? Welnu dan!

Maar zo dacht Lodewijks zeemacht er niet over. Die jongen had zich vergrepen aan 's lands vloot, boeten zou hij, boeten, duur en zuur.

Jacques' equipage zat schuw naar de gevaren van de wal te kijken. Voor de gemeenste schommelingen op de Loire waren ze niet bang, maar voor die schommelaars daar op de kant zaten ze nu lelijk in de rats. Wat zou er van de lading terechtkomen, te weten, de eieren van het eilandje? Een paar schoppen onder je gat, een klap of wat om je kop, dat was nog het slimste niet, maar wat bleef er over, wat bleef er héél van die zeer breekbare rommel in de muts, je mandje, je doek, bij zo'n tornado van drankzuchtigen?-

Daar stonden de matelots — oef! — met hun handen in hun zakken, dorstend, ja, nu niet meer naar drank, doch naar wraak en vergelding. Wijdbeens stonden ze, precies op de vrije smalle dam, waar Jacques en zijn stafofficieren passeren moesten.

Wat nú gezongen, zei de koster, toen de kerk in brand stond. De heren keken hulpbehoevend hun admiraal aan, maar ook die loerde eerst als een uil in doodsnood.

Heelhuids kwam hij niet bij moeder, dat stond voor hem vast, al hoorde hij José's hoge stemmetje smeken: „Zult u hem niet erg klapjes geven, matroos? Ik hou zoveel van Jacques..." Dat zou Jeanne niet zeggen op dit moment, rekende Jacques uit. Sint Andries, sta ons bij. Moeder kan me niet helpen, vader zal het niet en Jeanne wil het niet.

Allez dan! Hij verzon er wat op. Zonder bloedverlies en gedunde gelederen in de eierexpeditie zou het niet gaan. Maar hij besloot het risico der landing tot een minimum te beperken. Een massale aanval op die twee zware stukken geschut was zelfmoord. De kleine knapen, die het best konden jammeren en janken, zette hij af op de kop van de tweede dam. Afgesproken werd, dat ze zouden wachten met opmarcheren, tot de anderen ook ergens op een dam geland zouden zijn. Waar de sloep ten slotte terecht zou komen, was hem nu geen zorg meer. Mogelijke averij was nu voor rekening van de marine. Neef Frans liet hij brullen: „Leg die sloep vast!" Jacques dácht er niet aan. Hij deed wat anders.

Hij manoeuvreerde er mee naar dam drie, zette er weer een paar eierenhelden af en gelastte als een overste van mariniers: „blijven staan!"

Met de rest kroop hij achter een kotter, legde de sloep daaraan vast, klauterde als een kat aan boord, gaf toen een sein — en stormde de lange loopplank af naar de rijsdam aan de overkant. Tegelijk 'attaqueerden' de twee andere troepjes met de bibberatie in hun beentjes en hun eieren.

Het krijgsgehuil der kleinste ereburgers van Nantes klonk hartbrekend.

Voetje voor voetje — één bleef sidderend achteraf — naderden ze de wal. De matrozen holden als dollen van de ene naar de andere kant, niet wetend, hoe de invasie op te vangen. Tot ze de kaperkapitein, waarom het hun per saldo te doen was, in het vizier kregen en een geweldige sprint inzetten naar de krib, waar Jacques de kans van zijn leven meende te zien.

De andere medeplichtigen bergden nu op een sukkeldrafje lijf en eieren en verdwenen in de sloppen van Nantes, maar de jongste niet zonder natte hoze, die had van angst wat laten lopen. — Toch, al met al, hadden ze een middag uit duizenden gehad, hierover waren ze het roerend eens. Of Jacques nog in leven was, zouden ze vanavond wel eens informeren, wanneer de marine opgeankerd was.

Hoe verging het evenwel Jacques! Hij had twee handgranaten uit Guillaume's munitievoorraad genomen, in iedere hand één, namelijk de twee grootste eendeneieren, die hij in de gauwigheid zag. Daarmee peesde hij hink-stap-sprong de krib af — toch net niet vlug genoeg om het eind te bereiken, voor de lange marinebenen hem de uitgang versperden.

Nu aarzelde Cassard junior geen seconde meer. Doorstomend smeet hij zijn eerste handgranaat naar een rood hoofd. Zjt! rakelings er langs, dus mis. Zjt! suisde de tweede naar een witkop — precies op een oog, en zo kogelhard, dat het eiergeel over het gelaat uiteenspatte en tot in de hijgende, happende matrozenmond lekte, alwaar het onmiddellijk in advocaat veranderde vanwege de cognacdamp, die uit de keel opwalmde. De getroffene was absoluut buiten gevecht gesteld, want hij had enige seconden nodig om de smurrie en schilvers eierschaal uit zijn oogkas te scheppen. Hij zag even scheel als geel en liep bovendien blauw aan van razernij en van de serie ongeselecteerde verwensingen die hij uitkreunde.

Dat was dat, maar betekende voor Jacques nog geen redding. Integendeel, de andere, nog valide krijgsman deed nog meer zijn best. Het recht zou zijn loop hebben! En daarom rende hij de aalgladde rover, die net onder zijn arm doorgeglipt was, verwoed na tussen de stapels lading, kris kras tussen de kronkelpaden van zakken en kisten, hopende, dat de schuldige ergens in het labyrint zou vast lopen.

Reeds een paar maal had de matroos hem ingehaald, want hij liep op de rechte baan harder dan de knaap. Alleen kon hij die onverwacht-snelle hoeken en wendingen niet maken, waardoor Jacques op het nippertje aan de greep der lange armen ontsnapte. Dit maakte de matelot zo nijdig, dat hij eens, vlak achter zijn buit gekomen, een vervaarlijke trap gaf, zoals een voetballer dat in vliegende ren doen kan. En ditmaal was het raak.

De schop kwam zo hard aan, dat Jacques zijn evenwicht verloor en maaiend met zijn armen vooruit tolde. Maar ook zijn opvolger had een schok gekregen, gleed met zijn linkerbeen uit en plofte als een blok achterover. Daar bleef hij liggen, zij het maar een paar seconden; lang genoeg echter voor Jacques om zijn voorsprong te vergroten en de wijk te nemen naar de veilige muren van zijn huis.

Even later arriveerde daar, hijgend als een aangeschoten hert, de matroos. Wie stond er nu, breeduit, in de deur? Het was moeder Cassard, de handen op de ronde heupen.

„Is hij binnen?" ademhaalde de marine.

„Hij is binnen," antwoordde de madame rustig.

„Ik wil — er in." En hij probeerde langs de vrouw te dringen. Maar daar was geen plaats voor en je kon toch geen geweld tegen een vrouw gebruiken. Bovendien zei de vrouw uiterst kalm en vermanend als een moeder: „Ik zou maar gauw naar boord gaan, dat is beter voor je."

NIEUWS VAN OVERAL

ROMAN EN WERKELIJKHEID.

Bayonne. (Zuidwest-Frankrijk) Een Frans detective-verhaal eft dit weekeinde tot een euw onderzoek geleid inzake de od van Monique da Silva, de nge echtgenote van een rijke aziliaanse inwoner van Biarz. De officier van justitie, Jean vreau, heeft er mee ingestemd, t deskundigen de resultaten n de twee lijkschouwingen op onique, die in October van het rige jaar is overleden, nog ns onderzoeken.

In de afgelopen lente werd ar echtgenoot gearresteerd op schuldiging van moord, maar een paar weken werd hij vrijlaten en werd de aanklacht introkken. Inmiddels lazen de lders van Monique het verhaal „ady of the Gardenal", dat in 48 geschreven werd door een anse schrijver, Roger Boussit. Zaterdag overhandigde hun vocaat, maitre Floriot, een emplaar van het boekje aan avreau. Hij beweerde, dat er paalde overeenkomsten waren ssen een sterfgeval in het boek de dood van Monique.

In het boek werd een arts vallijk verteld, dat een bewustelo man een bepaald vergif had genomen. Hij gaf hem een rychnine-injectie als tegengif et fatale gevolgen. Floriot zei, dat aan de arts, die de beusteloze Monique had behanld, door haar echtgenoot verld was, dat zij veertien slaaptabletten had ingenomen. De dokter gaf haar daarop een injectie van 9 mg. strychnine. Monique kwam echter niet meer tot bewustzijn.

JEAN SIBELIUS 85 JAAR

Helsinki. — De Finse componist Jean Sibelius, die zijn 85ste verjaardag heeft gevierd, leeft al tien jaar als een kluizenaar in zijn 10 kamers tellende houten huis te Jaervenpaa op ongeveer 25 km. van Helsinki. De enkele mensen, die hem wel eens hebben bezocht, verklaren, dat hij gezond en nog kras is en over alles wil praten, behalve over muziek. Sibelius heeft sinds 1929 niets meer gepubliceerd, maar men gelooft, dat hij aan een nieuwe compositie werkt. „Maar dat is mijn geheim", vertelt hij aan bezoekers. De jarige heeft Vrijdag niemand anders willen ontvangen dan president Paasikivi en de minister van onderwijs, Haljas, die hem het grootkruis van de Finse Witte Roos-orde en de Sibelius-medaille van het Finse culturele staatsfonds overhandigden. Deze medaille is pas ingesteld en zal jaarlijks worden uitgereikt aan een vooraanstaand componist, waar ook ter wereld. Sibelius heeft de honderden Finnen, die hem met zijn verjaardag geluk wilden wensen, verzocht zich tot zijn oudste dochter Eva Paloheimo te wenden, die te Helsinki woont.

De Amerikaanse „Art Foundation" heeft kostbare dozen sigaren ingezameld bij Sibelius' bewonderaars. Truman, Toscanini, Kousevitzky en Churchill hebben o.a. dozen sigaren gegeven. Sibelius is als verstokte sigarenroker een concurrent van Churchill.

M VOOR MUIS? Een kat die het merkteken van zijn bestemming op zijn voorhoofd draagt. Alleen dat de muizen wel niet zullen wachten totdat zij de letter goed gelezen hebben.

ZUIVERE GELEERDE MAAKT REGEN.

Buenos Aires — Volgens een mededeling van de Argentijnse universiteit van Cuyo heeft een researchgroep onder leiding van een vroegere geleerde van de Duitse luchtmacht voor de eerste maal kunstmatige regen gemaakt in de provincie San Luís, een droge streek in centraal Argentinië. In het rapport over de experimenten, die op 28 December plaats vonden, wordt gezegd, dat de kunstmatige regen aangebracht werd over een uitgestrekt gebied door het gebruik van droog ijs. De leider van de ploeg was de Duitse meteoroloog en glijvliegtuigdeskundige Walter Georoli, hoofd van de afdeling zuivere wetenschap aan de universiteit van Cuyo sinds 1948.

Georoli was de man, die de glijvliegtuigen ontwierp, die de Duitsers gebruikten om de Belgische verdediging aan de Maas te breken en bij de invasie van Kreta in de tweede wereldoorlog.

VOORLOPIG NOG GEEN STRAALMOTOR IN UW AUTO

Stuttgart. — De zoon van de bekende autoconstructeur prof. Porsche, dr. Ferdinand Porsche, heeft te Stuttgart verklaard, dat men niet binnen afzienbare tijd rekening kon houden met een door zijn vader geconstrueerd proefmodel van een auto, voortbewogen door een reactiemotor. Anders luidende berichten van een buitenlands persbureau waren van alle grond ontbloot.

Prof. Porsche en zijn medewerkers waren in de oorlog wel bezig geweest met proefnemingen in deze richting, doch waren thans de mening toegedaan, dat deze motoren nog niet rijp zijn voor een rationeel gebruik in auto's. Volgens dr. Porsche was prof. Porsche van mening, dat het nog tientallen jaren zou duren, voordat men straalmotoren voor wegvervoer zou kunnen gebruiken.

ASHRAF EN AKBAR — zonen van Liaquat Ali Khan, de eerste Minister van Pakistan kwamen eerder in Londen aan dan hun over Kashmir vertoornde vader. Zij kwamen echter niet voor de politiek maar voor de pantomine. „Wij zeiden Paps, dat hij ook moest komen, want hij moet ons meenemen naar het pantominespel", zo verklaarden de jongens, waarvan de oudste 13 en de jongste 9 is. Zij kwamen per vliegtuig met hun gouvernante Miss Kay Miles van Karachi en zullen ongeveer een maand blijven. Ashraf zeide nog: „Ik vertelde vader, dat hij naar Londen moest gaan en hij zei, dat hij ook dacht, het te moeten doen. Na deze verklaringen zal het voor de geschiedenis moeilijk zijn, uit te maken wat Ali Khan naar Londen gevoerd heeft: de politiek of de pantomine. De jongens verwachten ook hun moeder binnen enkele weken. Zij zijn beide muzikaal: de oudste speelt piano en de jongste viool. Ashraf wil lid worden van de Koninklijke Luchtmacht van Pakistan en zijn hobby is, het maken van model-vliegtuigen.

Hier is ons hoekje, jongens en meisjes!

't Erfgoed der Helfensteiners

Nooit kan ik zonder tranen kijken naar de gotische vensters van het Priesterkoor, die tegenover mijn kamer liggen. In mijn donkere nachten vol pijn, was eens het eeuwige licht, welks weerschijn de ruiten mat verlichtte, mijn troost: het sprak me immers van Hem, voor Wien het zichzelf verteerde. Die voor ons waakt en ons behoedt in alle tijden, in vrolijke en droevige. En mijn smarten werden minder bij het denken aan Hem, Die zoveel voor ons geleden heeft. Nu zijn de nachten eenzaam en zonder troost. Het tabernakel is leeg, het eeuwige licht gedoofd, en bang vraagt het angstig gemoed: „Heer, hoelang nog, hoe lang? Spoedig na deze treurige dag, die de sleutel van onze oude eerbiedwaardige kerk in vreemde handen liet riep de Proost het hele convent tezamen. Met een bang voorgevoel gaven we van de oudste tot de jongste aan deze oproep gehoor; en het bekommerde gezicht van onze hoogwaardige Overste zei ons vooruit, dat droeve tijding ons wachtte. In een ernstige rede sprak onze geestelijke voorzitter van de nood der tijden, en dat de storm van het kwaad zo hevig was, dat zonder een bijzondere genade van God de rechtvaardigen zelfs zouden wankelen.

„De wereld is onder de wapenen tegen onze heilige Kerk. Al het denkbare wordt ondernomen tegen Christus en de leer, die Hij verkondigd heeft, en honderd valse profeten staan gereed, om de veranderingen en nieuwigheden in de Godsdienst te verdedigen. Ook tegen ons trekken ze met kracht op. Niet genoeg, dat ze ons uit onze kerk verjaagd hebben willen ze nu ook de kerk uit onze harten verdrijven".

Nadat hij zo tot ons gesproken had deelde hij ons mee dat een poging in het werk werd gesteld om de Stiftsheren voor de nieuwe leer te winnen en dat tot dit doel een zeergeleerd heer uit Stuttgart zou komen om een dispuut te houden met ieder die daartoe bereid was. Dan ging de Proost voort:

„Nu is het ons echter verboden, zonder verlof van onze bisschop, ons met zulk een openbaar dispuut, dat men gewoonlijk colloquium noemt, in te laten, wijl zulke disputen over het algemeen niet geëigend zijn de eenheid in het geloof te herstellen, maar integendeel de gemoederen te verhitten en slechts grotere verbittering en tweedracht te voorschijn te roepen, gelijk de ervaring bewijst. Als trouwe zonen onzer kerk past het ons, dat we ons aan haar beslissing houden en ons in volkomen gehoorzaamheid onderwerpen. Is er echter iemand onder ons een andere mening toegedaan, dan kan hij dat zeggen, opdat we daarover kunnen beraadslagen".

Nu was het een hartverkwikkend schouwspel, hoe de geestelijke broeders alle van zich weten, ook maar iets van een voorschrift der Kerk af te wijken en hoe ze verklaarden trouw en standvastig in het geloof te willen volharden. Dit alles zonder veel woorden. Die zijn ook niet nodig voor die één van zin zijn. Na korte tijd kwam de aangekondigde geleerde, een lid van de raad van Wurtembergs hertog, vergezeld van de beide graven.

De Proost weigerde kortaf het aangeboden dispuut, en na hem ieder van ons, terwijl we ons er op beriepen, dat we zo'n dispuut zonder inwilliging der Kerkelijke overheid niet mochten aannemen. Tevens voegde de Proost hieraan het verzoek toe, ons in rust en vrede bij ons oud geloof, waarin wij en onze voor vaderen vele eeuwen gelukkig waren geweest, te laten tot aan een algemeen of provinciaal-concilie; waarop het Wurtembergse raadslid dr. Kraus antwoordde, dat ook onze oudste voorouders, die wel duizend jaren in het heidendom geweest waren, zich bij de uitnodiging tot de aanneming van het Christendom eveneens op hun oud geloof beroepen hadden, maar toch, toen ze tot beter inzicht kwamen, hun dwalingen en vooroordelen afgelegd en het Christendom aangenomen hadden.

„Hoe vermeet ge u onze tijd met die van het heidendom, en ons geloof met dat der heidenen te vergelijken", sprak toen de Proost met waardigheid. „De valse en nietswaardige afgoden moesten wijken voor de ene ware God, Die Zijn eengeboren Zoon op de wereld zond om de mensen te verlossen. Deze éne, ware God en Zijn mensgeworden Zoon Jezus Christus, is het, aan wie wij geloven. Als gij gekomen zijt, ons een nieuwe God te verkondigen, zo noemt hem!"

Deze beschouwing had de geleerde raadsman zichzelf te wijten, daar hij zich zonder reden in de plaats van St. Kiliaan of St. Gallus en ons in die der heidense Allemannen gesteld had. Niettemin ging hij onverstoord voort, dat hij gekomen was, ons van vele bijgelovigheden en allerhande dwalingen, die in de Roomse Kerk ingeslopen waren, te verlossen; waarop de Proost in ons aller naam antwoordde: Van bijgelovigheden en dwalingen in de Kerk was hem niets bekend. Zeker gaf hij toe, dat vele fouten en gebreken hier en daar waren ingedrongen, maar alleen wat de kerktucht betreft en in geen geval in de leer. Beide aanwezige graven, die tot dusver gezwegen hadden, drongen er nu bij ons op aan, de loop en de werking van het goddelijk woord niet te hinderen en dat we tot betere gedachten zouden komen, waarop wij ieder afzonderlijk en allen tezamen herhaalden, dat wij alles aan de beslissing van een Concilie onderwierpen.

Tenslotte moest de Proost om de vrede te bewaren en erger te voorkomen er in toestemmen om uit de middelen van het Stift het bedrag te leveren, dat tot onderhoud der drie evangelische predikanten gevorderd werd. Tot dusver had graaf Ulrich dit onderhoud uit eigen middelen bestreden.

Gewonnen hebben we die dag niets. We gelijken op strijders, die, door vijanden omgeven en in het nauw gebracht, de ene sterke stelling na de andere verliezen. Onze laatste veilige sterkte echter, ons standpunt op de rotsen der Kerk, door Christus gesticht, zal ons zelfs de macht der hel niet roven.

Elke dag stijgen de wateren der beproeving hoger en hoger. Algemeen bekend is reeds, waarop het van het begin af was aangelegd, de intrekking namelijk der goederen van het Stift met alle voorrechten, tienden en inkomsten, door de graven, hoewel door een Rijksbesluit de goederen der Katholieke kloosters, Stiften en parochies voortaan onaangetast zouden blijven. Onze Proost zal dan ook door onze beschermheer, Kardinaal Otto Fruchsesz von Waldburg klachten laten indienen bij het keizerlijk kamergericht. Doch hierover een andere keer.

Onze enige troost in deze droeve tijd is de trouw van zo vele parochianen, troost en smart tegelijk, zoals ze zich om ons scharen gelijk een kudde, waarin een wolf gedrongen is; en wat blijft ons over dan met hen te lijden en te bidden? Tot hen, die ver van ons blijven en openlijk de nieuwe predikers nalopen, behoren meest zulke lui, die een ambt van de graaf bekleden of loon van hem trekken, of zulke, die al lang met een Christelijk leven gebroken hebben en zich nu ook van het geloof afwenden, dat hun reeds lang tot een last en verwijt geworden was. Eén is er daaronder, wiens afval ik nimmer vermoed zou hebben: Filip Amberg, de schoonzoon van de oude Hans Rieter. Amberg heeft steeds een geregeld leven geleid en een christelijke huishouding gevoerd en nu kan ik maar niet begrijpen wat hem tot de nieuwe leer drijft: of het moest zijn de zucht, zich als een verlicht denker en als een belezen man voor te doen, zoals hij ook moet gezegd hebben, dat ieder, die nu wat in de wereld is, iets heeft en meetelt, zich tot de nieuwe leer wendt.

Wie weet raad?

Zijn jullie dat nog niet vergeten, dat van de postzegels? Voor iedere duizend stuurt Tante een mooi boek aan het ijverig spaardertje of spaarstertje.

Jullie weet allemaal wel waarom het gaat: het gaat om het leven van een neefje uit Holland, die T.B.C. heeft en zeker dood moet gaan, als hij niet twee jaar in Zwitserland hoog in de bergen en de sneeuw in de frisse lucht kan liggen.

Jullie weet ook, dat hij er al is. Dat het veel geld kost, naar Zwitserland te gaan en dat het nog veel meer geld kost 2 jaar lang in Zwitserlang te blijven en ziek te zijn.

Jullie postzegels werkt onze neef netjes af (daar heeft hij de tijd voor) en verkoopt ze dan. Want postzegels van de Nederlandse Antillen en uit heel de omtrek hebben veel waarde in Europa.

Dus jullie weten waar het om gaat: jullie postzegels, die hier niets waard zijn kunnen in Zwitserland het leven van een jongen redden. Daar doen jullie toch allemaal aan mee. En denkt er aan: voor elke duizend een boek.

Stuur je postzegels maar aan

Tante Corry

Amigoe di Curaçao

Conscientiesteeg

Curaçao

Wist je dat?

ZILVERVOSSEN.

De zilvervos is niet wit of van zilveren kleur, zoals je misschien denken zou, maar zwart. De haren eindigen echter allen in een zilverglanzend puntje.

De pels van de zilvervos is net meest gezochte bontwerk dat er bestaat en men maakte er in hun vaderland (ze leven in Canada) dan ook zo veel jacht op, dat ze bijna uitgestorven raakten.

Toen kwamen er enige trappers (Canadese jagers) op het denkbeeld om een fokkerij van zilvervossen te beginnen. Dat gebeurde in 1910, en de ondernemende jagers sloegen er een zoet winstje uit. Elke pels bracht op zijn minst 5000 gulden op.

Je begrijpt, dat men toen in Amerika overal met vossen-fokkerijen begon: na een paar jaar waren er al meer dan 2000. Maar doordat men de dieren niet goed behandelde, ging de kwaliteit van de pelzen achteruit en op zijn laatst greep het Bestuur van Canada en van Californië in en zorgde voor goede fokdieren.

Aangetrokken door de hoge prijzen van het zilvervossenbont sloeg de liefhebberij van het kweken ook naar Europa over.

In Noorwegen, Zwitserland en Duitsland begon men ook vossen te fokken.

In het stadje Adenau in de Eifel, een eindje over de Nederlandse grens, is er zo'n boerderij. Het is een interessant gezicht daar de mooie dieren in hun ruime hokken te zien rondlopen. Men kweekt er ook nog marters en een bijzonder soort grijze konijnen, waarvan de pelzen grote waarde hebben.

Hoe is die?

DE WEG EN DE SIGAAR.

Een mannetje van buiten was de weg kwijt geraakt, toen hij door de stad wandelde. Hij ging naar een agent en vroeg:

„Kunt U mij ook zeggen, hoe ik het best in de Willemstad kan komen?"

„Wel", zei de agent. „U kunt een huurauto nemen of een bus, maar U kunt ook best gaan lopen, want het is niet zo ver weg".

„Wel, wel", zei het mannetje, „maar kunt U mij de weg niet zeggen want ik wil niet met een huurauto, of een bus: ik wil gaan lopen".

„O zo, nu dan moet U deze straat uitlopen en dan neemt U de vierde straat aan Uw rechterhand, dan de eerste straat links en in de derde straat gaat U recht uit, totdat U aan een groot plein komt, dat moet U oversteken ...."

„Hemeltje lief", zei het mannetje, „een sigaar, agent?"

„Nu, dat sla ik niet af". zei de politie.

„Wel, dan kun je hem zelf gaan kopen, of door een ander laten halen, je kunt hem betalen of cadeau krijgen of op je rekening laten schrijven. Maar van mij krijg je er geen een. En bedankt voor de moeite".

DAT WAS 'T.

„Ik ken iemand, die in 10 jaar zijn haar niet heeft laten knippen".

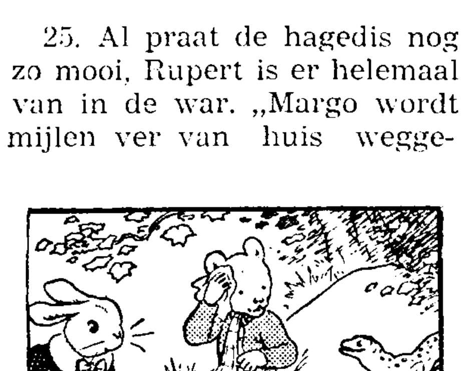
„Zeker een dichter?"

„Nee, kaal!"

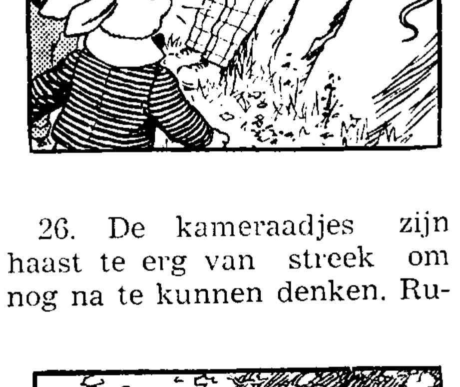
Rupert en Margot

25. Al praat de hagedis nog zo mooi, Rupert is er helemaal van in de war. „Margo wordt mijlen ver van huis weggevoerd", roept hij uit. „en de hemel mag weten wat er met haar gebeuren gaat. Ik ga hulp zoeken". Hij holt het bos door en komt Hup en Hop tegen, die juist naar huis toe wandelen en hij gooit de hele verschrikkelijke geschiedenis er uit. De tweelingen staan hem stom van verbazing aan te staren. „Daarom zei Kobus dus, dat het bos daar in de hoogte gevaarlijk was", zegt Hop. „Het is het land van de reuzen. Ik dacht, dat hij alleen maar die rare aardbevingen bedoelde".

26. De kameraadjes zijn haast te erg van streek om nog na te kunnen denken. Rupert heeft zelfs niet in de gaten gehad, dat de hagedis bij hem was tot hij hem plotseling op een steen ziet zitten. „Hoorde ik dat goed? Hadden jullie 't over aardbevingen?" vraagt rond loopt, dáár schudt de heuvel van en anders niets. Ik heb je al gezegd, dat je nergens benauwd voor hoeft te zijn. Ook al vind de reus jullie vrienden in de muurkast dan doet hij haar toch niets. Alle grote mensen zijn goedig van aard en hij is niet alleen groot, hij is een reus.

27. Rupert knapt zo op van dat verhaal, dat hij de hagedis vraagt om nog een beetje meer te vertellen. „Veronderstel dat de reus Margo niet vindt", zegt hij, „hoe kunnen we Margo dan terug krijgen?" De hagedis denkt er een ogenblikje over na en zegt dan: „Voor jullie zou het zeker heel moeilijk zijn om de reus over die ruwe grond achterna te gaan maar ik weet wat anders. De rivier aan de voet van deze heuvel komt van die kant. En neem een goede raad van mij aan. Als jullie van plan bent dat donkere kasteel in te gaan dan zou je er goed aan doen, je kaplaarzen aan te trekken". Hij draait zich om en is weg.

28. Opgelucht rennen de kameraden naar Notenbos terug. „Ik heb geen flauw idee, waarom de hagedis me aanraadde mijn kaplaarzen aan te trekken", zegt Rupert, „maar aantrekken zal ik ze zeker. En het lijkt me, dat we daarna het best naar de rivier kunnen gaan en proberen een boot te krijgen. Het zal wel een ontzettend lange tijd roeien zijn, denken jullie ook niet? „Wij hebben geen kaplaarzen", zegt Hup, „maar we hebben een boot en het is een zeilboot bovendien. Dat gaat veel makkelijker dan roeien. Kom Hop, laten we hem in orde gaan maken en als hij klaar is komt Rupert wel bij ons".

In Istamboel ontmoeten elkaar twee werelden: Oost en West

De Hagia Sophia is wel het belangwekkendste kerkgebouw

Na een voorspoedige reis per Britisch European Airways' Viking kwam ik op 28 Juli te Istanboel aan. Men had mij van allerlei vreselijks verteld van de Turkse douane, maar de dienstdoende ambtenaren waren even correct en voorkomend als alle andere die ik op mijn weg had ontmoet. Mijn hulde! Ik nam mijn intrek bij de Dominicaanse confraters, die al eeuwen lang in Galata, een wijk van Istanboel, een kerk met klooster hebben, waaraan een parochiekerk is verbonden. Galata is lang een nedezetting van het handeldrijvende Genua geweest en daarom zijn de paters er Italianen, van de ordesprovincie van Piemont. De eerste Dominicaanse nederzetting in Instanboel dateert van 1228, dus ongeveer van het begin der orde en daarom horen de Predikbroeders er thuis als in hun eigen stad, waarmee hen een overlevering van zeven eeuwen verbindt. Helaas zijn zij niet meer in het bezit van hun oude kerk die, ondanks alle schone Turkse beloften van 1453 in de 15e eeuw tot moskee werd gemaakt en er met zijn vierkante toren met spits nog altijd staat, haast onherkenbaar verminkt, als getuige van de oudheid.

„Istanboel" is de moderne Turkse naam van de stad die vroeger Constantinopel en nog vroeger Byzantium heette, en die al in 658 vóór Chr. werd gesticht als kolonie van Megara een Griekse plaats tussen Athene en Corinthe. Haar grote geschiedenis begon pas toen de Romeinse keizer Constantijn haar in 330 tot hoofdstad maakte van het Oostromeinse Rijk, wat ze is gebleven tot 1453, toen zij door de Turken op de Christenen werd veroverd en tot hoofdstad van hun eigen rijk werd gemaakt.

Istanboel is op zeven heuvelen gebouwd aan de smalle zeeëngte van de Bosporus, die in het Noorden uitmondt in de Zwarte Zee. Twee werelden ontmoeten er elkander: Azië en Europa, het Oosten en het Westen en daar tussendoor varen schepen met bemanning en lading van alle landen. Instanboel bestaat eigenlijk uit drie delen: Scoetari het „Aziatische" stadsdeel aan de Oostzijde van de Bosporus, Galata-Pera en het eigenlijke Istanboel, aan de Westelijke zijde van de Bosporus, van elkander gescheiden door een zijarm daarvan, de vermaarde Gouden Hoorn, zo genoemd omdat alle rijkdommen van de wereld daar geladen en gelost schenen te worden.

2 Werelden gemengd

Istanboel is niet alleen de plaats waar twee werelden elkaar ontmoeten maar ook een waar zij van oudsher dooreen zijn gemengd. Men vindt er moderne straten, winkels, gebouwen en Oosterse bazars: de geuren (lees stanken) van het Oosten vermengd met de hygiënische middelen van het Westen. De bevolking zelf doet voor een deel onder vele opzichten Westers, voor een ander deel verbergt zij niets van haar typisch Oosterse mentaliteit.

Van de grote geschiedenis van het Griekse Byzantium is weinig meer over dan de Aya Sophia, het orthodoxe patriarchaat, enkele duizenden Grieken met hun kerkjes, enkele oude kerken, vaak onherkenbaar tot moskeeën verminkt. Maar ook de geschiedenis der Turkse sultans, geweldenaars beheersers van een groot rijk, is hier ten einde: het best wordt dit verzinnebeeld door het feit dat hun grootste paleizencomplex, het „Oude Serail", met al zijn geheime plaatsen waartoe de toegang eertijds, zonder moeilijk te verkrijgen verlof, op doodstraf verboden was, nu als museum voor iedereen open staat. Zelfs de ongelovige Christen kan nu voor enkele piasters de intiemste kabinetten van sultan en sultane's betreden.

Wat in Istanboel leeft, is het drukke leven van elke dag, vooral de handel en de nering der middenstanders en kleine lieden. Het is ongelooflijk hoe de Oosterling soms aan de kost tracht te komen. In een der drukste straten der stad loopt 's avonds bijv. een kerel, die klerenhangers te koop aanbiedt, als liepen er mensen rond die op straat hun jas willen uittrekken en dan maar meteen aan een klerenhanger ophangen. Een ander heeft een stok vol trechterjes een derde probeert het met speelgoedmuizen, Bosporus en Gouden Hoorn zijn vol schepen en daar tussendoor varen roeibootjes waarin men zich voor 5 cent per persoon met vijven tegelijk kan laten overzetten, om zodoende de hete brug te vermijden.

Onnoemelijk is het aantal taxi's meestal uitstekende luxe wagens, waarvan de claxons op de trappen van de toonladder schijnen te zijn afgestemd, hetgeen een tot diep in de avond voortdurend claxonconcert ten gevolge heeft, als men nergens anders ter wereld kan horen, Istanboel is een bedrijvige stad!

Wat ook nog leeft, is de Islam. Toen sultan Mehmet I in 1453 Constantinopel veroverde, confisceerde hij een aantal kerken waaronder de prachtigste van alle, de Hagia Sophia, een der grootste en wonderbaarste kerken der wereld en liet daaruit alles wegnemen wat aan de Christelijke godsdienst deed denken. Op barbaarse wijze werden in de Hagia Sophia zelfs de ontelbare kruisen van de marmeren panelen weggekapt en overal tekenen van de Islam aangebracht. Daarnaast bouwden Turkse bouwmeesters nog een aantal andere, vaak zeer grote moskeeën, waarvan de stijl was geïnspireerd door die van de Hagia Sophia.

Overal ziet men hun koepels omhoog rijzen, geflankeerd door duizelingwekkende minaretten. Gaat men binnen, dan treft men altijd gelovigen aan, meer mannen dan vrouwen die de koran lispelen, met het gelaat naar Mekka gekeerd vele kniebuigingen verrichten en op zacht zingende toon onder leiding van een imaam op bepaalde uren hun gebeden verrichten. Druk is het niet in de moskeeën, ook niet op de officiële gebedsuren op doordeweekse dagen (d.w.z. buiten de Vrijdag, officiële gebedsdag der Mohammedanen) en jonge mensen ziet men er weinig. Zo nu en dan ziet men kinderen op hun blote voetjes rondhuppelen over de vele tapijten die de vloeren der gebedshuizen van Allah bedekken. Vrouwen zitten opzij op speciale plaatsen en verrichten er devoot gebeden.

Ongetwijfeld is de Islam nog een kracht in Turkije, maar een kracht die aan het tanen is daar de regering alle godsdienst uit het openbare leven en uit het onderricht op school heeft verwijderd. Welke krachten nog onder de oppervlakte sluimeren valt niet te zeggen; geen Islaam-kenner zal ze gering willen schatten.

Christenen zijn er in Turkije en speciaal in Constantinopel niet veel. Juister is het te zeggen: niet veel meer, want velen zijn na de eerste wereldoorlog en na de vestiging van het regime van Atatürk vertrokken daar zij vreemdelingen waren en hun het bestaan in Turkije moeilijk of zelfs onmogelijk werd gemaakt. Priesters en religieuzen mogen op straat hun geestelijke kledij niet dragen, terwijl voor de Mohammedanen het dragen der rode tarboesj (fez) en van alle religieuze kleding verboden is. Zelfs moest tot voor kort de vijf maal daagse gebedsroep van de minarets der moskeeën in het Turks, niet in het Arabisch geschieden, of anders achterwege worden gelaten.

Zo is het publieke leven in Constantinopel ietwat eentonig, burgerlijk, het mist de grote variaties, van het Oosten, terwijl toch weer overal door het Westerse kleed het Oosten aan de oppervlakte komt. Maar het is bedrijvig en men komt er niet spoedig op uitgekeken.

Een mijner eerste bezokeen te Constantinopel gold natuurlijk de Hagia Sophia, de kerk der „Heilige Wijsheid" gelijk haar naam luidt, in het midden der zesde eeuw gebouwd door de geweldige keizer Justiniaan. De Mohammedaanse grote ronde schilden met Arabische teksten die haar ontsieren had men enige tijd tevoren naar beneden gehaald, doch nu hangen ze weer op hun oude plaatsen. De minbar (predikstoel) en michrab (gebedsnis) zijn er nog, te zamen met kleine andere mohammedaanse bouwsels. Maar dit kan niet wegnemen dat de bezoeker die er voor het eerst is sprakeloos onder de indruk komt van de geweldige ruimte, overspannen door een grootse koepel, harmonieus omgeven door kleinere ruimten, terwijl een overvloed van marmer de muren bekleedt en hier en daar heerlijke mozaïeken voor de dag komen.

In belangrijkheid voor de geschiedenis van het Christendom wordt deze kerk slechts overtroffen door de Sint Pieter te Rome, terwijl zij, wat grootsheid van constructie betreft, daarmee kan wedijveren. Nu is zij ...... een museum, wat echter altijd nog beter is voor een christelijke kerk dan een mohammedaanse moskee.

Dr. J. van der Ploeg O.P.

IJS — CATACOMBEN — Dit paar glijdt lachend over de vreemdste ijsbaan van de wereld. Het is het Zwitsers ijspaleis, waarvan vloer en gangen ruim 20 meter onder de oppervlakte door een gletcher van de Jung fraujoch geboord zijn.

Televisie geeft Nederlandse Omroepverenigingen hoofdpijn

's-Gravenhage. — „De Volkskrant" van 8/1 schrijft onder de titel „Omroep-visie" het volgende:

van zijn vierzuilige televisie-avontuur. In deze kolommen werd op 11 November van het vorig jaar al geschreven, dat in de kringen der NCRV, van de KRO en van de VARA in het huidige stadium weinig enthousiasme voor televisie te vinden was, omdat men uit buitenlandse ondervinding had geleerd, dat het avontuur handenvol geld ging kosten. De een wilde echter voor de ander niet achterblijven en trachtte zo enthousiast mogelijk te kijken. De VARA heeft aan deze situatie een einde gemaakt in openhartige taal. De argumenten zijn duidelijk en spreken ieder aan. Binnenkort zullen vele mensen een televisie-toestel willen aanschaffen, zonder dat zij het geld ervoor op tafel kunnen leggen. Een kunstmatige behoefte zal worden gekweekt, welke de Overheid voor een nieuwe dreigende loonronde plaatst. Een afbetalingssysteem op grote schaal zal de dagelijkse zorgenlast van Nederland verzwaren. De drie ton, waarmee de VARA nog eens nadrukkelijk zwaait om de regering tot een uitspraak te verlokken, werden destijds al begroot in het bedrag van 1.2 millioen gulden, waarvan de gezamenlijke omroepen dachten een televisie-programma te kunnen financiëren. Een bedrag, dat catastrophaal te kort zal schieten. De VARA heeft dit nu ingezien en daarvan openlijk getuigd. Zij was tot op heden — als arbeidersomroep — de minste in haar belangstelling voor de dure televisie. Hopelijk zullen de KRO en de NCRV spoedig haar voorbeeld volgen en eerlijk bekennen, dat ook zij zich binnenskamers het hoofdbreken over de buiten verhoudingen verhoogde financiële druk, waaronder zij binnenkort gebukt zullen gaan, waar zij misschien ónder door zullen gaan, wanneer de zender van Lopik gereed is en om programma's vraagt.

Onoverbrugd ligt nog altijd de scheiding, door de omroepen bewerkstelligd tussen de radio- en de filmwereld. Een situatie, welke het gehele Nederlandse televisie-avontuur nog riskanter maakt. Over deze scheiding wordt in de resolutie van de VARA niet besproken. Wel geeft de VARA als haar standpunt, dat áls er televisie-programma's komen, deze verzorgd moeten worden door de omroepverenigingen, krachtens haar „culturele werkzaamheid". Een typisch omroepstandpunt, dat begrijpelijk is, maar even aanvechtbaar. Al eerder werd in deze kolommen uitvoerig uiteengezet, waarom de televisie meer overeenkomsten met de film vertoont dan met de radio. Daar zouden we nog aan toe willen voegen het argument, dat de culturele werkzaamheid van de Nederlandse radio in het verleden evenmin altijd even duidelijk tot uitdrukking kwam als in het filmbedrijf de louter commerciële kant. In het belang van beide moet uit de Nederlandse radio- en filmwereld de Nederlandse televisie groeien. Hetgeen nog lang niet betekent, dat de Bioscoopbond iets te zeggen zal krijgen over de samenstelling der programma's, zomin als alleen aan de omroepen dit voorrecht mag worden gegeven.

Wanneer men dan eindelijk gaat praten over de programmering der Nederlandse televisie, dan wordt er een geheel nieuw, zij het een alles overheersend probleem, aan de orde gesteld, op cultureel niveau. Om dit probleem te klaren, zullen met zorg gekozen mensen bij elkaar aan tafel moeten gaan zitten om tot een maatstaf te geraken over wat radio én film samen per televisie zullen gaan uitzenden.

PEGGY CUMMINS WERD MEVROUW — en blijkt er heel tevreden mee. De Ierse actrice trouwde met de directeur van een Engelse zaadfabriek. Ze is van plan het nuttige met het aangename te verenigen en zal haar carrière voortzetten.

EN HIER IS HET WATER. —Te Chioggia in de golf van Venetië, Noord Italië, veroorzaakte een zware overstroming grote schade. De inwoners trachten hier hun have en goed uit de half verdronken huizen te redden.

De additionele rechten en de handel Hij zou Curacao tot een vissersdorp maken

Bij de behandeling van het Eindverslag-Begroting 1950, werden in de Staten enige beschouwingen gewijd aan de smokkelhandel op Venezuela en aan de lopende geruchten, dat Venezuela aan de Ned. Regering voorstellen zou hebben gedaan deze handel te benerken en dat er onderhandelingen gaande zouden zijn voor afschaffing van de 30% additionele rechten.

Voor de niet ingewijde lezer is het wel gewenst iets nader in te gaan op deze 30% additionele rechten.

Venezuela was evenals meerdere Zuid-Amerikaanse Staten, vooral vóór 1900, nogal onderhevig aan revolutionaire opstanden. Het gevolg hiervan was, dat Curaçao, slechts een paar uur afstands van Venezuela gelegen, een stapelplaats was van goederen voor Venezuela en een toevlucht voor revolutionairen als de vaderlandse bodem te heet werd. Deze revolutionairen, behorende tot de beste Venezolaanse families, kwamen soms straatarm, soms schatrijk op Curaçao aan en vonden daar asiel tot betere tijden voor hen aanbraken. Niet altijd hielden zij zich rustig en zo gebeurde het ook wel, dat vanuit Curaçao door hen nieuwe revoluties op touw werden gezet. Deze pogingen maakten het besturen van Curaçao niet gemakkelijk. Immers de revolutionair van vandaag, was mogelijk de President van Venezuela van morgen. Het Bestuur van de Ned. Antillen moest daarmede rekening houden en ook zorgen niet in moeilijkheden te komen met de bestaande regering in Venezuela, die uitlevering wenste van haar doodsvijanden. Door het voortdurend komen en gaan van deze revolutionnairen ontstonden nauwe betrekkingen met de voornaamste families van Curaçao, die tot op heden nog bestaan. Een van deze revolutionairen, Antonio Guzman Blanco een vroegere secretaris van generaal Juan Falcon, en, toen Falcon president werd, diens vice-president, kwam nog tijdig op Curaçao aan, voordat de regering van Falcon instortte. Naar men zegt lukte hem dit met medename van een millioen dollars. Op Curaçao werd door Guzman Blanco een revolutie op touw gezet met behulp van anderen en het lukte hem aan de macht te komen en in 1870 werd hij president van Venezuela. Zijn verblijf op Curaçao, was voor het plaatselijk Bestuur niet gemakkelijk en Guzman Blanco meende dan ook grieven te hebben. Op Curaçao moet hij dan ook gezegd hebben, dat wanneer hij president werd, hij van Curaçao een vissersdorp zou maken. Onder zijn regering kwam een wet tot stand, waarbij alle inkomende goederen, komende uit het Caraibisch gebied, onderworpen werden aan een extra invoerrecht van 30%. Deze wet is tot vandaag van kracht gebleven en was een nekslag voor de Curaçaose handel en de ondergang van de Curaçaose tussenhandel. In Curaçao heerst bij een groot deel der bevolking de opvatting, dat dit een wraakneming was van Guzman Blanco. Betwijfeld mag worden of deze opvatting juist is, daar immers niet alleen Curaçao door deze maatregel werd getroffen, al was de slag voor Curaçao het hevigst, doch ook de eilanden van andere nationaliteit, o.a. Trinidad en Barbados.

Juister komt het voor, dat deze maatregel in Venezuela werd genomen ter bescherming van de handel aldaar. Hoe het ook zij, deze slag was voor Curaçao het einde als stapelplaats van goederen voor Venezuela en het begin van de smokkelhandel. Deze smokkelhandel heeft tot op vandaag plaats en geldt in de eerst plaats voor Amer. sigaretten uit „Bond" en voor manufacturen, hoofdzakelijk komende uit het vrije verkeer. Het betrekkelijk hoge invoerrecht op sigaretten in Curaçao maken opslag in „Bond" gewenst; de lagere invoerrechten op manufacturen, maakt dit minder noodzakelijk. De bonafide handelaar op Curaçao en Aruba smokkelt niet. Dit geschiedt in hoofdzaak door Venezolanen zelf, die hun inkopen op de Antillen doen. De Antilliaanse koopman verkoopt slechts en levert uit „Bond" naar de plaats die hem wordt opgegeven, al weet hij zeer goed dat de opgegeven plaats van bestemming fictief is en de goederen bestemd zijn om in Venezuela te worden gesmokkeld.

(Wordt vervolgd)

NIEUWSKRUIMELS

— Ds. Niemoeller is volgens Evangelische kringen in West-Berlijn van plan een rondreis langs Protestantse kerken in Oost-Duitsland te maken om anti-oorlogspreken te houden.

— Te Cuxhaven is een man die in het openbaar een dameshoed met voile gedragen had, tot vier weken hechtenis veroordeeld. Waarom mogen vrouwen dan wel een mannenbroek dragen, wierp de man de rechter tegen.

— Negentien Amerikaanse „vredespartisanen", die te Moskou vertoeven, zijn met het Sovjet vredescomité overeengekomen te pogen de uitwisseling van delegaties tussen Rusland en Amerika te bevorderen.

— De Italiaanse violist Adolfo Betti, oud-professor van het conservatorium van Luik, is op 75-jarige leeftijd te Lucca overleden. Hij was de stichter van het Franzaley-kwartet, dat in 30 jaar tijds meer dan 3.000 maal optrad in Europa en 2.500 concerten gaf in de Verenigde Staten.

— Twee Poolse vrouwen hebben een nieuw hoogterecord zweefvliegen gemaakt. Zij bereikten een hoogte van 7.200 meter, dat is 1.876 meter hoger dan het vorige record van twee Amerikaansen.

— De 79-jarige Giuditta Varese Corti, die 13 jaar geleden bij de dood van haar echtgenoot met drie dochtertjes onverzorgd werd achtergelaten heeft, omdat het nummer van het formulier 13 bedroeg, voor de eerste maal meegedaan aan een voetbalpool, op de sterfdag van haar man, en 240.000 (cur) gulden gewonnen.

— De beroemde Franse schrijver Jules Romain heeft bedankt als voorzitter van het comité ter voorbereiding van de viering van het 2.000-jarig bestaan van Parijs, omdat er naar zijn mening geen geld genoeg is.

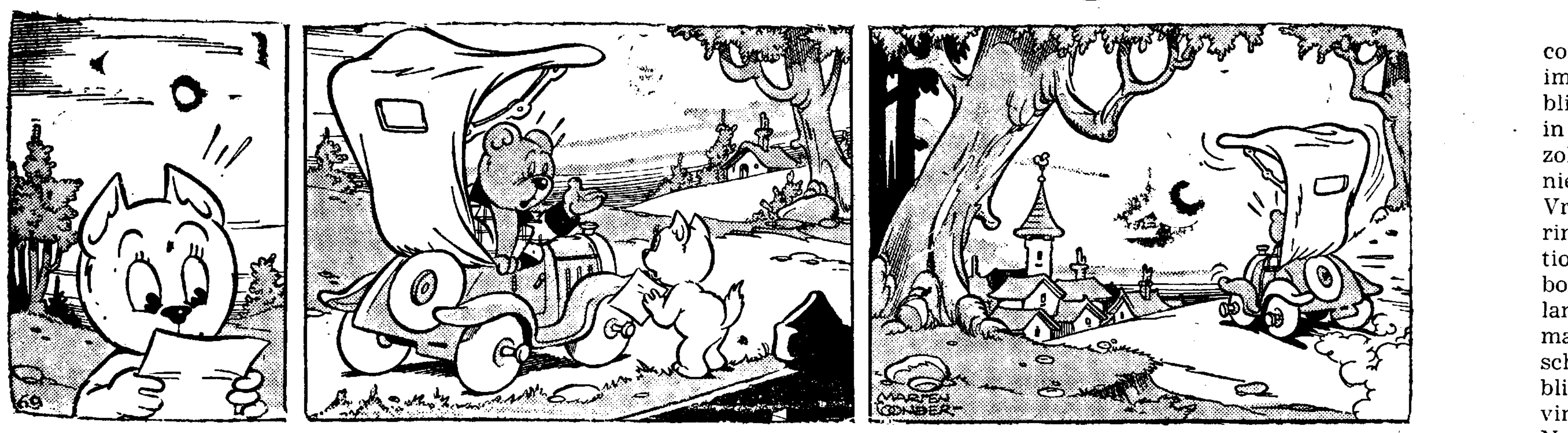
— Walt Disney begint binnenkort in Engeland met de voorbereidingen voor een nieuwe gekleurde tekenfilm, genaamd „Het verhaal van Robin Hood".

ZO DE MOEDER, ZO HET KIND. — De mode in Florida noemt ruiten troef voor moeder en kind in de komende lente. De wijde, charmant gebogen revers, de mouwomslagen en de halve maan vormige zakken zijn gemaakt van sneeuwwit wafelpiqué tegen een harlekijnruit van katoenbatist. De rok wordt aan de middel ingenomen door een gestrikte band van dezelfde stof.

792

Tom Poes en de geheimzinnige sleutel

„Geachte Heer Bommel", las Tom Poes, „Hierbij verzoeken wij U dringend, zo snel mogelijk even aan te komen. Er is namelijk iets ernstigs gebeurd met de fondsen, waarin U, vóór Uw vertrek, gemeend hebt Uw vermogen te moeten beleggen. Hoogachtend. Fortuyn en Fortuyn, Bankiers."

„Juist" zei Tom Poes. „En wat betekent dat, heer Ollie? Ik begrijp het niet!"

„Ik ook niet helemaal!" zei Heer Bommel. „Het gaat over mijn vermogen, dat is mijn geld, als je begrijpt wat ik bedoel. Maar van dat beleggen snap ik niets. Een heer belegt niet — ik heb nooit belegen fondsen, Tom Poes, neem dat van mij aan! Wat zijn trouwens fondsen? Nee, daar klopt iets niet! Ik denk, dat er dieven bezig zijn geweest met mijn geld, jonge vriend. Hier moet ik op af. Ga je mee?"

„Goed!" zei Tom Poes, die zag, dat heer Bommel erg ongerust was. Hij borg zijn gereedschappen op, sloot zijn huis en stapte in. En even later was de oude Schicht weer op weg naar Rommeldam.

„Wie zijn die, Fortuyn en Fortuyn?" vroeg Tom Poes.

„Dat zijn bankiers!" legde heer Ollie uit. „Die bewaren mijn geld. Als ik iets nodig had, kon ik gewoon een papiertje invullen en dan kreeg ik wat ik wilde. Werkelijk erg nette heren. Ik begrijp er niets van........

Briezen in topvorm betekent S. Nicolaas overwinning

In het kader van de A.V.B. knockoutwedstrijden vond de wedstrijd Hollandia — Sint Nicolaas Juniores plaats. Zij die de Sint Nicolaas Jrs. een poos niet hebben zien spelen, kunnen niet anders getuigen, dan dat hun spel er goed op is vooruit gegaan. Het goede openspel afgewisseld met snelle passes brachten de Hollandia achterhoede herhaaldelijk voor verrassingen.

Reeds in de eerste minuut kwam een goede voorzet van de rechtervleugel. Casimir Briezen vangt het leer op een snelle schijnbeweging, gevolgd door een hard schot, brengt de stand op 1—0. Nog geen drie minuten later een goede pas door het midden, een ren van Briezen en even later ligt het bruine monster voor de tweede maal achter de Hollandia doelman in het net. Twee onverwachte onhoudbare doelpunten. Hierna gaat het spel meer gelijk op. De Hollandia kanthalfs bewaken de Briezens en het is voor deze zeer moeilijk zich verder los te spelen. Enige aanvallen van Hollandia leveren door te kort spel niets op. De jeugdige Hollandia spelers, die deze middag in het elftal zijn opgenomen, kunnen niet op tegen het betere technische spel van Sint Nicolaas.

Na de rust tracht Hollandia door met man en macht ten aanval te trekken de kansen te doen keren, doch thans is het de back Casuelo, die door zijn goede en rustige spel het gevaar weet te keren. Even denken wij het eerste Hollandia punt te kunnen noteren, doch het harde schot van Charo gaat over. Dan maakt een der Sint Nicolaasspelers' zich schuldig aan een overtreding in het strafschopgebied en zonder pardon wijst de scheidsrechter naar de witte stip. De penalty wordt met een harde knal in de handen van de keeper geschoten en de kans is verkeken. Dan is het de beurt aan Sint Nicolaas. Weer is het Briezen, die onverwachts door de Hollandia verdediging breekt en even later is het 3—0. Het schijnt dan dat Hollandia de moed laat zinken. Aanval na aanval volgt op het Hollandiadoel, doch door goed verdedigen der achterhoede met Emil Orman aan het hoofd, worden doelpunten voorkomen. Als even later Orman wat te ver naar voren dringt wordt de druk op de Hollandia veste groter en een hard schot van de middenvoor, brengt de stand op 4—0. Hollandia zet daarna alles op alles om de eer te redden, doch ondanks de hevige aanvallen blijft het doelpunt uit. Even voor het einde is het Casimiro Briezen die de stand op 5—0 brengt en als de scheidsrechter even hierna voor de laatste maal fluit heeft Sint Nicolaas een verdiende overwinning behaald en mag zij Zondagmiddag in de finale uitkomen tegen de kampioen R.C.A. Dit belooft een spannende strijd te worden.

VOLHARDING ONDER DE VOET GELOPEN.

In een matige eenzijdige wedstrijd, waarbij niets bijzonders te zien viel, werd Volharding Zaterdagmiddag met niet minder dan 8—0 naar huis gezonden.

Het spel van R.C.A. was beslist een klasse beter. De hele wedstrijd door bleef het spel van Volharding ver beneden het middelmatige. De jeugdige spelers welke in de Volharding gelederen waren opgenomen hebben geen van allen kunnen voldoen. Er zal met deze knapen nog behoorlijk getraind moeten worden voordat zij als A-klasse spelers enig resultaat kunnen behalen. De spelers Helmund en Sarro waren de besten.

JONG ARUBA IN DE FINALE

Doordat de Junioren van Jong Aruba na spannende strijd een magere 1—0 overwinning op Don Bosco behaalde, plaatsten zij zich in de finale van de A.V.B. knockoutwedstrijden afd. Junioren. Zondag a.s. zullen zij hun krachten moeten meten met het sterke La Fama, de kampioen der Juniorenklasse. Jong Aruba zal dan alles op alles moeten zetten om een gunstig resultaat te behalen.

INTERESSANTE VOETBALWEDSTRIJDEN

Als voorbereiding tot de komende Panamese Spelen zal Zaterdagavond om 20.00 in het Rifstadion een wedstrijd tussen Curaçao en Aruba gespeeld worden.

Zondag d.a.v. om 16.15 uur n.m. een selectie van het Antilliaans elftal tegen de rest van Curaçao. Deze wapenschouw zal zeker in de belangstelling staan van voetbalminnend Curaçao.

F.A-BEKER COMPETITIE.

Londen — In de te Londen gehouden bestuursvergadering van de F.A. is een advies van de commissie voor de Bekercompetitie behandeld, dat tot strekking heeft het aantal deelnemende ploegen aan deze competitie in te krimpen. Het is mogelijk, dat er volgend seizoen ongeveer 250 minder zullen zijn. Aanvankelijk was in overweging gegeven het aantal met ongeveer 350 te beperken, maar deze verlaging werd té drastisch geacht. Op 12 Februari aanstaande komt het bestuur wederom bijeen en dan zal na bestudering van het advies een beslissing worden genomen wat de Bekercompetitie 1951/52 betreft. Voorts besloot het bestuur, dat geen competitiewedstrijden bij kunstlicht zullen mogen worden gespeeld zonder voorafgaande goedkeuring van de F.A. of van de betrokken graafschapsbond. Voor wedstrijden buiten de competitie is zo'n goedkeuring niet nodig.

Eire verontwaardigd over Nederlands eskadrille in Ulster

Belfast (Noord-Ierland) — Dinsdag zijn 77 leden van het personeel van de vierde vliegtuiggroep van de Nederlandse marine te Belfast aangekomen. Zij fungeren als kwartiermakers voor de groep, die haar basis zal hebben te Eglinton in het graafschap Londonderry.

Het Nederlandse escadrille zal deelnemen aan oefeningen met de Britse vloot, welke in het kader van het Noord-Atlantische Verdrag worden gehouden. De groep bestaat uit 12 Firefly's; deze zullen Woensdag uit Valkenburg nabij Den Haag met bestemming Eglinton vertrekken.

De republiek Eire heeft geprotesteerd tegen de aanwezigheid van Nederlandse strijdkrachten in Noord-Ierland. Door het hofdkwartier van de Britse marine in Londonderry is evenwel medegedeeld, dat de oefeningen volgens plan voortgang zullen vinden. Er worden plannen gemaakt voor een officiële ontvangst van het Nederlandse escadrille. De bewoners van de streek rondom de luchtbasis te Eglinton zullen feestelijkheden voor de Nederlandse militairen organiseren.

In een telegram, ondertekend door de plaatsvervangende premier en leider van de socialistische partij van Eire, William Norton, deed deze partij Dinsdag een dringend beroep op de Nederlandse Partij van de Arbeid om haar invloed bij de Nederlandse regering aan te wenden teneinde te bewerken, dat geen Nederlandse strijdkrachten, op uitnodiging van Engeland in Ulster worden gestationneerd. Zulks zou onherstelbare schade toebrengen aan de gevoelens van vriendschap van het Ierse volk voor het Nederlandse, aldus het telegram.

Sukarno zweefde in Helicopter boven Djakarta

Djakarta — Sukarno heeft Maandagochtend per helicopter een tocht van vijf minuten boven Djakarta gemaakt. Hij stapte in de tuin van het paleis in en weer uit op het dak van het ministerie van defensie.

ROLLEND MATERIEEL.

Djakarta — Het hoofd van de Indische Staatsspoorwegen, Effendi Saleh, is Maandag per vliegtuig naar Nederland vertrokken om voor Indonesië rollend materieel te bestellen. Honderden derde klasse-wagons zullen worden besteld bij Beynes en Allan, 1000 vrachtwagons bij Werkspoor en 100 locomotieven bij Krupps.

INDONESIE NIET BIJ AZIATISCH BLOK.

Djakarta — Naar aanleiding van de berichten uit Rangoon als zou er een Aziatisch blok worden gevormd, waartoe Indonesië bereid zou zijn zich aan te sluiten, heeft de algemeen adviseur van het departement van buitenlandse zaken, Hadji Agus Salim, vandaag verklaard, dat Indonesië generlei blok kan accepteren, omdat zulks in strijd zou zijn met zijn politiek van onafhankelijkheid. De vorming van een blok zou bovendien voor Indonesië niet wenselijk zijn in verband met zijn geografische situatie; Indonesië wordt geblokkeerd door de koloniale gebieden van Malakka in het Westen en Irian in het Oosten. Economisch zou het ook onmogelijk zijn, aangezien India nog deel uitmaakt van het Genebest. Indonesië wenst niet in een derde wereldoorlog gewikkeld te worden . De activiteiten van Indonesië samen met de twaalf andere Aziatische en Arabische landen waren niet het vormen van een politiek blok, zo verklaarde hij.

BELOOFDE SUKARNO, OF NIET?

Djakarta — In een commentaar op de rede van Sukarno zeide de fractieleider van de Masjumi, Wibisono, dat hij de redevoeringen van Sukarno in het afgelopen jaar inderdaad als een belofte had geinterpreteerd. De rede van Sukarno was een „sportieve erkenning" en beter dan argumenten te trachten te vinden om fouten te bedekken, zo voegde hij er aan toe. Het Indonesische volk kent geen andere figuur als president dan Sukarno en zolang hij leeft zal Indonesië geen andere candidaat voor het presidentschap kennen, zo verklaarde hij.

Dit is ook de algemene overweging van de P.I.R. en de P.N.I. Minister Leimena zeide, dat Sukarno het duidelijk gemaakt had, dat er geen sprake van was, dat er geen beloften zijn gedaan, Werdojo van de SOBSI zeide, dat de president zijn belofte niet was nagekomen en daarom moet aftreden.

NOG GEEN ANTWOORD VAN AMBONESE MILITAIREN.

Djakarta — Omtrent de keuze door de Ambonnezen over hun toekomst (de drie alternatieven, die door de Nederlandse regering zijn gesteld), welke op 15 Januari gedaan had moeten zijn, kon vandaag alhier niets vernomen worden. De enige inlichting, die verkregen werd, was, dat een rapport aan Den Haag gezonden was.

Fruit-boycot.

Dublin — Een dertigtal fruitcommissionnairs, handelaren en importeurs van de markt te Dublin hebben besloten geen fruit in Nederland meer te bestellen, zolang de Nederlandse regering niet terugkomt van het plan om Vrijdag een escadrille van de marineluchtvaart in Ulster te stationneren. De secretaris van de bond voor de eenheid van Ierland heeft de kapitein en de bemanning van vijf Nederlandse schepen, die zich op het ogenblik in de haven van Dublin bevinden, bezocht en in het Engels, Nederlands en Frans gestelde vlugschriften overhandigd, waarin de kwestie-Ulster in grote lijnen wordt uiteengezet.

PARLEMENTAIRE LOOPBAAN VAN V.D. GOES.

's-Gravenhage — In aansluiting op het bericht over het aftreden van jhr mr M. van der Goes van Naters als fractieleider van de Partij van de Arbeid in de Tweede Kamer, kan worden gemeld, dat de heer Van der Goes van Naters parlementslid is sinds 1937 eerst voor de Sociaal-Democratische Arbeiders-Partij. Hij werd fractieleider van de Partij van de Arbeid in Februari 1946, toen de P.v.d.A. werd opgericht en de S.D.A.P. opgeheven.

NEDERLANDS-DUITSE HANDELSBESPREKINGEN.

Frankfort — Naar verluidt zullen de West-Duits-Nederlandse handelsbesprekingen, die alhier en te Bonn werden hervat, zeer binnenkort geëindigd zijn. Te Bonn is men thans bezig met de bespreking van de nieuwe goederenlijsten.

K.V.P. EN WEST-EUROPESE VERDEDIGING.

Heerlen — In een te Heerlen gehouden causerie zeide Prof. Romme over de verdediging van West-Europa, dat de vraag, of Spanje daarin moet worden opgenomen, redelijkerwijze slechts bevestigend kan worden beantwoord. Hetzelfde gold voor West-Duitsland. Ondanks alle risico's van een herbewapend Duitsland was het een uitgemaakte zaak, dat West-Europa, en in het bijzonder Nederland, niet verdedigd kan worden, wanneer de West-Duitse republiek niet meewerkte. Nederland moet overtuigd zijn van de noodzaak van verhoogde militaire inspanning en moet zichzelf bereid tonen bij te dragen aan de noodzakelijke maatregelen om „de dreiging uit het Oosten" te weerstaan, zo verklaarde hij.

"Old timers" voor het voetlicht

De geschiedenis van het Curaçaose oliebedrijf leert ons, dat de C.P.I.M. op 20 October 1916 werd opgericht.

Dit betekent evenwel niet, dat op die datum de eerste spade in de grond werd gestoken, want reeds in het jaar daarvoor waren de eerste geëmployeerden van de Koninklijke/Shell verschenen om poolshoogte te nemen en de voor het op te richten bedrijf geschikte gronden aan te kopen.

Zo kocht de Bataafsche op 30 Augustus 1915 de 130 HA grote plantage „Asiento" van de familie Chapman, op 4 November 1915 gevolgd door de aankoop van het 24 HA grote schiereiland Isla van de CHM. en reeds spoedig werden de eerste werkzaamheden ter hand genomen.

Uitgaande van de oprichtingsdatum 20 October 1916 bestaat het petroleumbedrijf derhalve op het ogenblik nog geen 35 jaar, maar uitgaande van de allereerste werkzaamheden gebeurde het dezer dagen toch, dat een Curaçaose ingezetene 35 jaar onafgebroken bij het oliebedrijf in dienst was.

Het betreft hier de heer A. T. Janzen, werkzaam bij de magazijndienst van de C.P.I.M., die op 3 Januari 1916 op 22-jarige leeftijd als één van de eerste werknemers te werk werd gesteld en dus op 3 Januari jl. het feit herdacht, dat hij 35 jaar geleden bij de olie in dienst trad.

De heer Janzen, die dus de gehele ontwikkeling van de petroleumindustrie in het bedrijf zelf heeft meegemaakt, is thans 57 jaar en zal op 1 Maart a.s. wegens het bereiken van de pensioengerechtigde leeftijd de dienst verlaten. Wij wensen hem toe, dat hij nog vele jaren van zijn welverdiend pensioen in goede gezondheid mag genieten.

Deze oudgediende is echter geen éénling want er is in feite een hele garde van deze „old timers" bij de C.P.I.M. en C.S.M. werkzaam, waaruit moge blijken, dat men, eenmaal verbonden zijnde aan deze maatschappijen, er gaarne de voorkeur aan geeft in dienst te blijven. Dit wordt wel zeer uitdrukkelijk getoond door onderstaande aantallen jubileum bij de CPIM en CSM vierden, zomede door het aantal, dat in 1951 een jubileum-mijlpaal zal bereiken:

1950: 9 werknemers met 35, 25 met 30 en 116 met 25 dienstjaren.

En te verwachten in 1951: 13 werknemers met 35, 61 met 30 en 108 met 25 dienstjaren.

Hiervan vieren de navolgende werknemers hun jubileum in de maand Januari:

35 Dienstjaren: A. T. Janzen. *30 dienstjaren:* J. P. Jurrius, J. de Vries; *25 dienstjaren:* W. S. Dovale, J. E. Herman, J. H. R. Tyrol, J. C. S. Sarmaat, H. A. C. Hamen, A. C. Zeedijk, B. L. H. van Dijk, J. M. Laurencia, G. F. Martina, B. S. M. Angelo, A. S. Elvilia, F. L. de Jesus.

De jubilea van 20 dienstjaren zijn hier niet vermeld, deze komen vrijwel dagelijks voor.

SPORT

V.D. POL EUROPEES KAMPIOEN BILJARTEN.

Waalwijk — De Nederlander Van de Pol is door een overwinning in de beslissende partij tegen de Belg Van Hassel Europees kampioen geworden in het kader 47/2. Van de Pol sloeg Van Hassel met 400 tegen 21 in vier beurten met een hoogste serie van 265 tegen 19 en een gemiddelde van 100 tegen 5,25. Het eindklassement luidt: *1.* Van de Pol met 14 matchpunten; *2.* Van Hassel met 13 matchpunten; *3.* De Ruyter met 12 matchpunten; *4.* Gabriëls met 11 matchpunten; *5.* Kruythof met 8 matchpunten; *6.* Dufetelle met 8 matchpunten; *7.* de Fransman Galmiche met 4 matchpunten; *8* de Portugees Alhinho met 2 matchpunten en 9. de Oostenrijker Semrad met 0 matchpunten.

WISTEN NERGENS VAN.

New York — Wim Slijkhuis en Ingvar Bengtsson (Zweden) zijn te New York aangekomen. Zij arriveerden per vliegtuig uit Nieuw Zeeland, waar zij hebben deelgenomen aan de Canterbury-herdenkingswedstrijd te Christ Church. In Amerikaanse athletiek-kringen was men de mening toegedaan, dat zowel Slijkhuis als Bengtsson zouden deelnemen aan de in-door-wedstrijden, welke te Washington worden gehouden. Indien mogelijk, zouden nog meer wedstrijden voor beide athleten op het programma staan. Maar toen Slijkhuis te New York aankwam, verklaarde hij, dat het helemaal zijn bedoeling niet is om aan wedstrijden in de Verenigde Staten deel te nemen. Hij was alleen maar op doorreis naar Nederland. Ook Bengtsson was zeer verwonderd over de berichten, welke in Amerika hadden gecirculeerd over zijn uitkomen op wedstrijden. De Amerikaanse athletiekbond is doende het geval op te helderen.

ITALIE — DUITSLAND.

Rome — Waarschijnlijk zal er op 3 Mei een voetbalwedstrijd tussen Italië en Duitsland worden gespeeld, zo verklaarde de Italiaanse Voetbalbond. Dit zal de eerste wedstrijd na de oorlog zijn tussen deze landen. Indien de wedstrijd doorgaat, zal deze in Italië worden gehouden.

NEDERLAND OP WIELEN.

's-Gravenhage — De KNAC raamt het aantal motorrijtuigen in Nederland per 1 Januari 1951 op 335.900, nl. 5900 bussen, 74.000 vrachtauto's, 136.000 personenauto's, 98.000 motorrijwielen (inclusief driewielers) en 22.000 tractoren (voornamelijk landbouwtractoren), trekauto's enz. Zonder laatstgenoemde categorie is de toeneming sedert 1 Mei 1940 ongeveer 1/5.

Het aantal rijwielen met hulpmotor wordt geschat op 95.000.

AGENDA

WEST-END: „Duke of Chicago" 19 uur; „Ghost of Zorro" 21 uur.

CINELANDIA: „Docks of New Orleans" 19 en 21 uur.

ROXY: „High Sierra" 19 uur; „The bachelor and the Bobby Soxer" 21 uur.

APOTHEKEN: De weekdiensten der apotheken worden waargenomen door: **Botica Wilhelmina**, Hendrikplein 7, tel. 2380 en **Botica del Pueblo**, Bredestraat 82 (O), tel. 3718.

COLONNE RODE KRUIS: Ingeval van nood bellen: **J. R. v. Geffen**, tel. 1189 (dag en nacht).

SCHEEPSREPARATIE C.P.N.: Wachtdienst, A. Visser van 7 — 15 uur, tel. 1193.

OPENSTELLING TELEGRAAFKANTOREN:
Kantoor Hato: werkdagen van 07.00 — 18.45
Kantoor Handelskade 6; werkdagen van 07.00 — 19.45.
Kantoor Wilhelminaplein (CWZ-gebouw): dagelijks dag en nacht.

WIT-GELE KRUIS: De nachtdienst der verpleegsters wordt waargenomen door: **Zuster Braukers**, Marktstraat 1, tel. 1836.

CUROM.

Woensdag: 17.30 Muzikale kinderuitzending; 17.50 Programma voor de Strijdkrachten; 18.20 Dinermuziek; 18.45 Nieuws; 19.00 Uitzending in het Papiament; 19.30 „Wat de handel U biedt" 20.30 Gramofoonprogramma; 20.45 Conjunto-avond met Sonora del Ritmo; 21.30 Actuele causerie; 21.40 Gramofoonplaten; 21.55 Nieuws en Sluiting.

P.C.J.

Woensdag: 19.00 Nieuws; 19.20 „Zeven eeuwen West-Europese Levenskunst"; 19.30 „At the Jazzband Ball"; 20.00 Nieuws; 20.05 **De West in Nederland**; 20.20 Missierubriek; 20.50 Gram. muz.; 21.06 Scheepsjournaal; 21.13 Avondgebed; 21.16 Nieuws en Sluiting.

AVROS.

Woensdag: 16.00 Reclame-uitzending; 16.30 Voor de jarigen; 17.00 Omroep-advertenties; 17.15 Naar bed; 17.25 Reclame; 17.45 Voor Jarigen op de Antillen; 18.00 Lotex; 18.15 Kinderopvoeding 18.30 Hawaiian muziek; 18.40 Nieuws;19.01 Advertenties; 19.10 Klassiek Concert; 21.55 Nieuws en Sluiting.

EMMASTAD

Telegram Afdeling: 23.00— 07.30 J. Kokshoorn, tel. 2038.

Personeel Afdeling: M. B. Lansink, tel. 2351—2141, Hotel NP; b.g.g. tel. 2400—284—4.

Materialen Afdeling: A. M. de Mol, Hotel kamer 22, tel. 2843—4.

C.S.M.

Rederij: J. W. H. Zimmerman, tel. 2486.

Scheepsagentschap: 08.00 — 23.00 uur kantoor, tel. 2458—2551; 18.00 — 19.00 uur en 23.00 — 08.00 uur W. R. Engelsma tel. 2304

Dok Afdeling: J. Grasman, tel. 2228.

Ons feuilleton

13 en één

9.

Niemand wist het. Men had hem niet gemist tot aan dat ogenblik. Voordat men evenwel iets had kunnen zeggen, kwam Andregg de kamer binnen lopen met een brandende kaars in de hand.

„Hier ben ik al", zei hij „Ik wilde juist even naar boven gaan, maar heb een paar mensen nodig om me te helpen. Wilt u even mee gaan, Kapitein Temple — en u Mr Savoy?"

Die man scheen het gezelschap steeds weer voor verrassingen te plaatsen. Het was natuurlijk dezelfde Andregg, maar toch had hij alweer een verandering ondergaan. Veranderde die man dan elk uur? Die gehele avond had de man in angstige spanning verkeerd, zoals zij duidelijk hadden waargenomen en het scheen wel of hij iets had voorvoeld van wat er gebeurd was. En nu men bij hem het hoogtepunt van spanning verwachtte — was hij de kalmte zelf! In de zonderlinge ogen van die man lag een uitdrukking, die sterk deed denken aan tevredenheid! Gespannen verwachting had men de gehele avond op zijn gelaat gelezen; waren zijn verwachtingen misschien eindelijk uitgekomen?

„Gaat u mee?" vroeg Andregg, die alle blikken op zich gericht zag.

„Ik zal even opbellen", zei Laufer-Hirth. „Gaan jullie maar met de dokter mee."

* * *

Langzaam liepen de drie mannen naar boven en twee paar ogen boorden zich in de zwarte rug van dokter Andregg, die voorop liep. Boven aan de trap riep Kapitein Temple scherp uit:

„Waarom is die deur dicht? Ik dacht dat we haar open hadden gelaten."

Andregg scheen het niet te horen en legde zijn hand op de deurknop. Maar hij opende de deur niet.

„Nu?" vroeg Temple, „waar wacht je op? Waarom maak je die deur niet open?"

Andregg wendde de beide anderen een bleek gelaat toe.

„Het gaat niet!" fluisterde hij. „Die deur is op slot!"

„Onzin", gromde Kapitein Temple. „Jij bent al een even groot brok zenuwen als Will Little — Ga eens op zij, dan zal ik — bij God, Savoy, die deur is op slot!"

„Zij klemt misschien een beetje", antwoordde Savoy, maar de gloed in zijn ogen was in tegenspraak met zijn woorden.

„Neen man, ik ben toch niet gek. Die deur is op slot, zeg ik je!"

„Er is nog een andere deur; de deur, die vanuit de gang toegang verleent tot de kamer achter de badkamer."

Maar ook die was op slot. Zij begonnen te roepen. „De moordenaar is hier boven! Breng een bijl mee!" Weer rendden vele voeten de trap op en met bevende hand werd door een van de Filippijnse bedienden een bijl overhandigd aan Kapitein Temple, die geen minuut verloren liet gaan, doch ogenblikkelijk een aanval ondernam op de deur. De deur bezweek en men drong naar binnen. Achter de deur bleven de mannen in een grote groep staan wachten als anstige kinderen. Waar het lichaam van Mainwaring Parks had gelegen was nu niets anders dan een donkere, glinsterende bloedvlek en een groot jachtmes met een hoornen handvat, waarvan het lemmet rood zag van bloed. De stoel, waarin detective Dicks had gelegen, was geheel leeg.

Een adembenemende gil barstte uit hun midden los en de man, van wiens bleke lippen die kreet geklonken had, scheen voor hun verwonderde ogen in elkaar te krimpen en sloeg met zijn gelaat voorover tegen de grond. Will Little was flauw gevallen.

* * *

„Zou je wel willen geloven", zeide Paul Savoy op die eigenaardige dromerige manier, die zo karakteriserend voor de man was in zekere phasen van merkwaardige geestelijke activiteit, „dat ik me volgens mezelf in een soort laboratorium bevind, waar ik een geliefde theorie kan toetsen aan de practijk? Een theorie, mijn waarde heer, die alhoewel in vele opzichten gedeeld met anderen op een oppervlakkige en dus zinloze wijze, mijn onvervreemdbaar goed is."

„Zo", zei Laufer-Hirth.

„Precies", ging Paul Savoy op dezelfde toon voort. Hij begon aan zijn lange slanke vingers te trekken en staarde eindelijk geruime tijd naar de dunne gouden ring met de saffier, die hij altijd droeg. „Het brein van de mens is namelijk een machine van onbepaalde en onbegrensde kracht. De geest van die mens, die in staat is zijn geest zuiver in te stellen en met wijs beleid te laten functioneren, is niets ontzegd. Zo'n geest behoeft zich niets — maar dan ook absoluut niets te ontzeggen!"

Laufer-Hirth verschoof wat onrustig in zijn stoel en tussen zijn wenkbrauwen verscheen een rimpel. „Ik doe helemaal geen moeite om de betekenis van je woorden — als die tenminste een betekenis hebben — te begrijpen, jongeling, maar die laatste zin doet me sterk denken aan de laatste woorden, die we van Parks gehoord hebben. Vooral die klemtoon, zie je!"

„Moet ik hieruit afleiden, mijn waarde Amos", zei Savoy, als iemand, wie het met veel moeite gelukt is even zijn gedachten los te maken van het onderwerp, dat hem bezig houdt, „dat jij elk woord weegt op een gouden schaal?"

„Elk woord heeft zijn eigen macht en dat weet iedereen", antwoordde Laufer-Hirth.

VRAGEN EN NOG EENS VRAGEN.

De twee heren zaten bij het gezellige haardvuur in de grote zitkamer. Uren waren verstreken sinds dat verschrikkelijk ogenblik, dat die kreet van moord hen had doen opschrikken. Het grote huis was enige ogenblikken een heksenketel van allerlei aandoeningen geweest. Mensen liepen als dollen door elkaar; slechts de storm, die als een zwarte demon buiten woedde en de diepe duisternis van de nacht weerhield de meesten van een overijlde vlucht.

Toen men de bewusteloze Will Little naar beneden droeg, ontmoette men Laufer-Hirth, die kwam vertellen, dat de telefoonverbinding verbroken was. Het was nutteloos om te trachten nog die nacht de verbinding met de buitenwereld te herstellen; men trok zelfs sterk in twijfel, of men de volgende dag wel in staat zou zijn zich in verbinding te stellen met de buitenwereld. In plaats van af te nemen, scheen de woede van de storm nog steeds groter te worden; het meer was een kleine oceaan geworden en het was niet erg waarschijnlijk, dat een motorboot tegen zulke golven bestand zou zijn. Bovendien zou de weg, die de slede moest volgen, wel door gevallen bomen versperd zijn.

Men bracht Will Little naar bed en Laufer-Hirth bleef bij hem. Toen de kleine man weer tot bewustzijn kwam, had Laufer-Hirth zijn handen vol.

„Shell shock of zo iets", vertelde Laufer-Hirth naderhand, toen hij zich bij Savoy gevoegd had. „Ik dacht heus, dat hij gek zou worden. Maar nu slaapt hij; hij is zo dronken als een kanon. Ik heb hem maar voortdurend warme whiskey gevoerd. Hij is er niet aan gewend en ik heb hem zoveel te drinken gegeven, dat ik een ogenblik bang was, dat hij er in zou verdrinken."

En zelfs toen was de rust in het huis nog niet weergekeerd. Met starende ogen doorzocht men alle vertrekken en gangen. Overal, op alle mogelijke en onmogelijke plaatsen zocht men naar de verdwenen lichamen van Mainwaring Parks en Dicks. Niemand wilde het opgeven, zwoer men. Men keerde het hele huis onderste boven, van de sombere kelder tot de nog somberder vliering. Men ontdekte ongedachte kamers op de onmogelijkste plaatsen, deuren werden ingeslagen, tunnelachtige gangen doorzocht. Men poogde buiten onder de vensters te gaan zoeken, maar de wind dreef hen terug en scheen een verbond gesloten te hebben met de machten der duisternis; hij rukte aan kaarsvlammen en blies lampen uit en maakte de zoekenden even machteloos als een blinde.

Met kaars een lamp gewapend bleven Kapitein Temple, Sergeant Blout en Mr Domino, de meest volhardenden van het gezelschap maar voortdurend zoeken naar enig spoor, dat hen mogelijk een kleine aanwijzing zou kunnen geven. De twee slaapkamers van Mainwaring Parks en Detective Dicks werden wel vier maal doorzocht. Bloed op de vloer van de badkamer en een met bloed bevlekt mes; een bloedvlek in de stoel, waar men Dicks gevonden had — doch anders niets.

De kleine kamer achter de bibliotheek, waar de safe gestaan had, werd niet gespaard. Maar toch was het onderzoek daar niet zo grondig, omdat men heel weinig hoop koesterde daar iets van betekenis te vinden. De hele kamer was verwoest. Eén van de wanden was geheel weggeslagen, zodat recht tegenover de bibliotheek een groot zwart gat gaapte. Galsscherven en brokken kalk lagen door elkaar op de vloer; tenminste één lamp was omgevallen en de olie had de vlammen het eerste voedsel geschonken. De zoekers naar sporen bleven aan de ingang van de verwoeste kamer staan, keken naar binnen en wendden zich dan teleurgesteld af.